

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Gjellerup, Karl.

Min Kjærligheds Bog.

Kjøbenhavn : P. G. Philipsens Forlag, 1889

VII, 174 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

53. - 279. - 8°

(eus. 1)

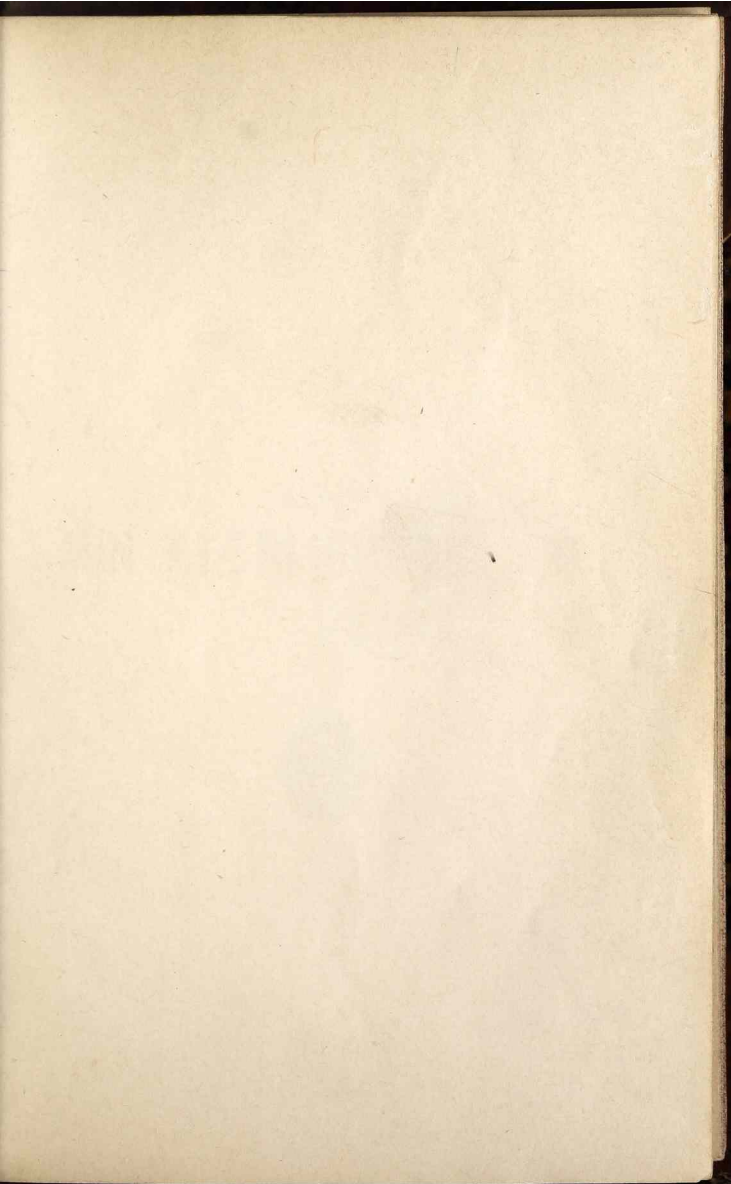
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

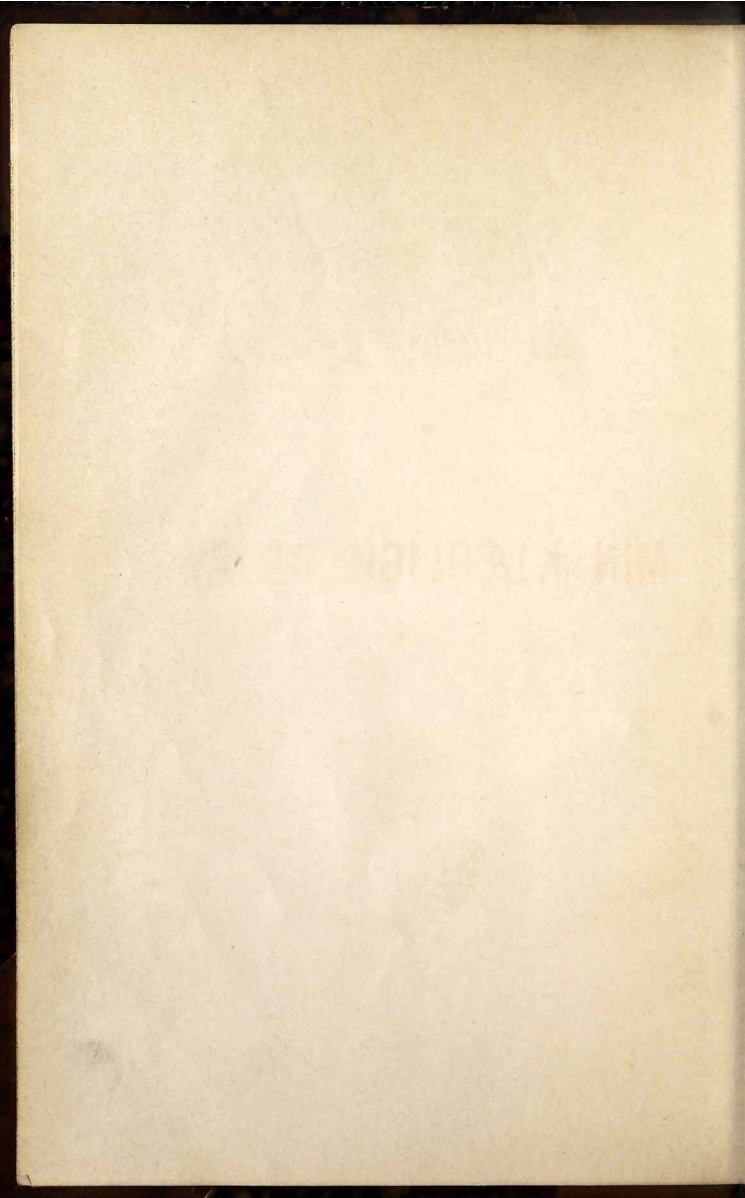

1 1 53 0 8 05656 3

+ Rex

KARL GJELLERUP.

MIN KJÆRLIGHEDS BOG
MIN KJÆRLIGHEDS BOG.

KARL GJELLERUP.

MIN KJÆRLIGHEDS BOG.

MIN KJÆRLIGHEDS BOG.

KARL GJELLERUP.

MIN KJÆRLIGHEDS BOG.

KJØBENHAVN.

P. G. PHILIPSENS FORLAG.

THIELES BOGTRYKKERI.

1889.

Lät alle rede beliben:
wellen wir liebe triben,
ez enmac so niht beliben,
wirn müezen leide auch triben.

Gottfried v. Strassburg („Tristan“).

Minne entouc niht eine,
si sol wesen gemeine,
sô gemeine, daz si gē
durch zwei herze und durch dekeinez mē.

Walther v. der Vogelweide.

INDHOLD.

	Side
Titel-Kobber	1.
Amorin	2.
Derover tidt jeg grundet —	4.
Nike	6.
Haardt og koldt	7.
Persephone	8.
Proselyt	10.
Helgeninde	11.
Den hellige Lind	13.
Brevet	15.
Straa-Orakel	17.
Ved Stensætningen	18.
„Du“	20.
Hofstat	21.
Salamanderen	23.
Ene	24.
Forgjæves	26.
Din Ro —	27.
Svar	28.
Sygdommen	29.

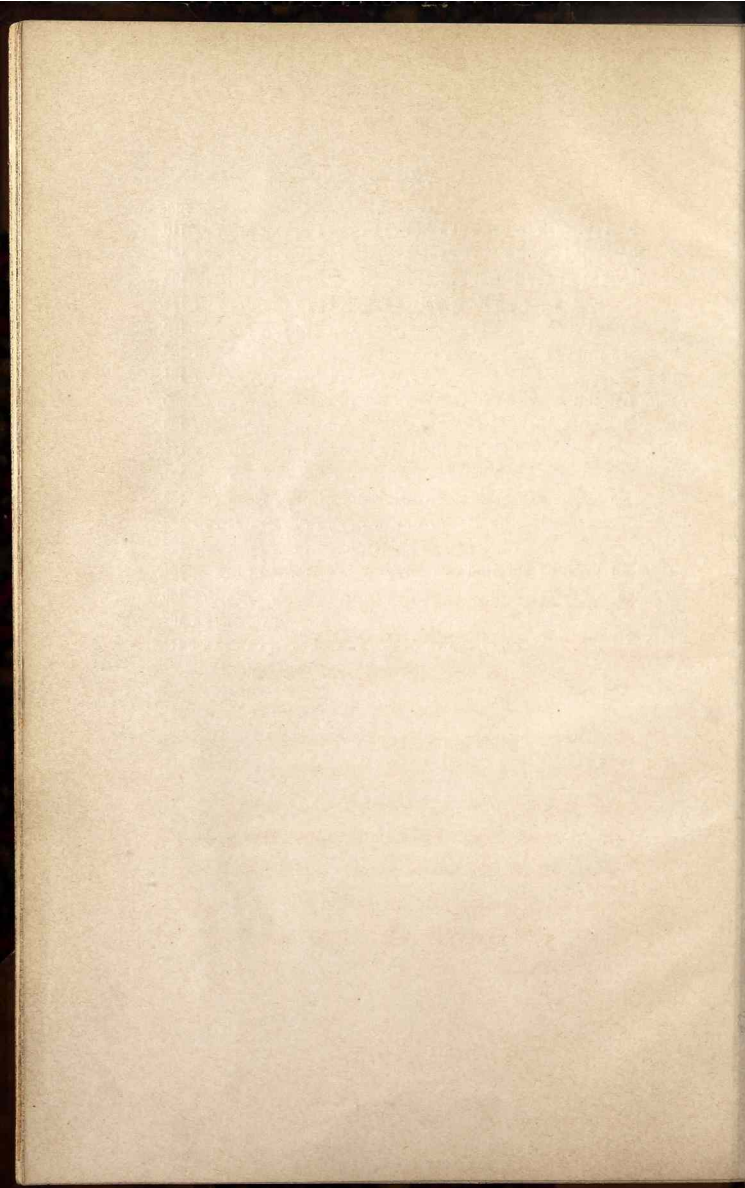
VI

	Side
Fragmentet	31.
Mageren	34.
Hjertet	36.
Ventende	37.
Requiet	38.
Lykken	40.
Kharons Obol	42.
I Elverleg	44.
De to Kunster	47.
Penater	48.
Spørgsmaalet	49.
Aften paa Sundet	50.
Rosenhilsen	56.
Viol-Hilsen	61.
Med en Vintergjæk	68.
Blomster fra Villa Ludovisi	72.
Reise-Indtryk	80.
Hjemvendt	87.
En Ballade om Lungen og Vinden	90.
Græd ei mer —	93.
Straa-Orakel. (<i>Walther v. der Vogelweide.</i>)	95.
Fjordsange, Cyclus	97.
1. Hilsen	99.
2. Mødet	101.
3. Underveis	104.
4. Brevet	105.
5. En Fugl synger	106.
6. Kysset	108.
7. Uveir.	111.
8. Nattetanker. I.	113.
II.	115.

VII

	Side
9. Valravn	119.
10. Viking	124.
11. Ved Kjæmpehøien	126.
I. Sangen om Kong Snie	126.
II.	130.
Beslutning	133.
Et Par —	134.
Amors Løveridt	135.
Reconvalescent-Epistel	138.
Stille, — lad mig kysse dig paa Øiet!	144.
Ringen som Ramme	146.
Tristan og Isolde. (<i>Gottfried v. Strassburg.</i>)	149.
Bregner fra Sachsisk Schweiz	159.
Alrune	162.
Mellem dit Bryst og din Kind	164.
Tizianello	166.
En Schubertsk Melodi	168.
Til Eros	171.

TITEL-KOBBER.

Et Janus-Hoved bærer du, Boglille!
To Kvinde-Aasyn smile fra dig ud: —
min første Længsels drømmelege Brud
og hun, der aabned ret mit Hjertes Kilde.

En skuer frem mod Maalets Evighed,
En mod en flygtet Foraarstid tilbage;
tilsammen har de alle mine Dage:
hvad Sjælen jubled, hulked, bad og stred.

Om deres Pander Amoriner sværme;
Kritikkens Dæmon jage de paa Flugt
med Rosen-Byger, medens nogle smukt
bekranse dig, min Elskovs Dobbelt-Herme.

AMORIN.

Vi sad alene i den dunkle Stue,
mens Aftenrøden gled fra Skyens Bakke.
Paa Speilconsollen lige bag din Nakke
en Amor stod med ubestrænget Bue.

Jeg saae med magisk Liv Kaminens Lue
rundt om hans Alabasterlemmer flakke —
og se! med Lokkeho'edet skjælnsk paa skakke
han bøied sig, og fra din Fletnings Tue

med varsom Finger et Par Haar han plukked
og snoede dem til Stræng, hvorpaa han listed
Sølpilen ud. Helt drømmende du sukked;

at se tilvejs jeg ikke længer dristed.

Da klang din Pil mod Gulvet; — Skaftet brukket!
men jeg var skudt, — dog du har aldrig vidst det.

DEROVER TIDT JEG GRUNDED —.

Derover tidt jeg grunded,
 hvad først der af mig gik,
hvad Taage der var spundet
 tæt om mit træge Blik;
 at ikke strax jeg rørtes,
 saasnart vi sammen førtes, —
da første Gang jeg saae dig saa frisk og fin og svai,
som en vindgynges Valmu en dugget Gry i Mai.

Nu veed jeg, der var ingen
Forblinding i mit Syn:

Skyggen af Elskovs-Vingen
omflagred mine Bryn.

Den Fugl boer nu hernede
i Hjertets trygge Rede

og kvidrer der bestandig en Sang, der gjør mig klar
din Skjønhed, som for Øiet saa sent blev aabenbar.

NIKE.

En fremsynet Mester
har med sin Meisel villet
en Seirsgudinde skabe;
da traf han just dit Billed.

Af Marmelsten man ser det
i Rom paa Titusbuen;
vi har i Gibs det hjemme
hos os i Havestuen.

Der hilser jeg det daglig
med kjærtegnende Blikke; —
men ak! jeg er ei Titus, —
bliver da du min Nike?

HAARDT OG KOLDT.

Mit Hjerte har man altid holdt
for flinte-haardt; —
dit Blik som Klingestaalet er koldt
og blinker kort: —
Men Flint og Staal i rette Hænder,
de give just den Gnist, der tænder.

PERSEPHONE.

En skummel Beiler er jeg vel
men higer mod Lys saa saare;
du sanker Blomster fra Gry til Kvæld,
kjender hverken Suk eller Taare.

Min Hjerne den er et Tartaros,
der ligge Titaner basted',
og om de brød ud med løsladt Trods
var Jupiters Throne kastet.

Elysiums Eng i mit Hjerte groer
med duftende Asphodiller,
der klinger Alt i det dunkle Flor
af Nattergalenes Triller.

Persephone! kast dine Blomster bort,
de kunne kun lidet nytte!
De lokkende Farvers Liv er kort,
og Duften Vindenes Bytte.

Stig ned i mit Hjerte og hvil dig der;
det dufter og toner derinde,
skjøndt Blomsten suged ei Solens Skjær,
og Fuglene kvidre iblinde.

Da rinder der Lys over Blomster smaa
fra dit ætherblaanende Øie,
og selv de vilde Titaner maa
sig for dine Fødder bøie.

PROSELYT.

I Kirkens barnlige Uskyldsdage
vi to skulde levet! en anden
jeg da var bleven, ja uden Klage
jeg gav mit Hedenskab Fanden.

Hver Aften vi gik til Agaperne sammen,
det siger jeg dig for sanden: —
Naar Bønnen var endt, og vi havde sagt Amen,
da skulde vi kysse hinanden.

HELGENINDE.

Din Navne i Helgenindernes Hær,
det var saa mild en Kvinde,
hun vilde uden Baal og Sværd
de kjætterske Sjæle vinde.

Omvendelsesmagt, saa honningsød,
i Arv fra hende du eier: —
du lægger sindig i Kirkens Skjød
saa ful en Kjætter, som jeg er.

Jeg ser det grant, du faar din Dag,
 din egen Dag i Kalenderen,
 og tæt derved — en afgjort Sag —
 skrives „Carolus Bekjenderen“.

For Underet bøier sig Tanken stum,
 ja Inspirationen jeg aner —
per Jovem optimum maximum
 jeg bliver Martensenianer!

Med Djævlbesættelser spotte I ei!
 Dæmonerne frækt udleer os:
 den ældste og værste huserer i mig,
 Hellenerne kaldte ham Eros.

DEN HELLIGE LIND.

Du har læst, at i Dodone
stod en Eg med helligt Rygte,
og at Grækerfolket søgte
Guddoms-Røsten i dens Krone.

Denne Lind, hvorunder mangen
Sommertime hen vi drømte,
maaler sig med hin berømte
Eg, — ja stridiggjør den Rangen.

Hvor dens Skygge Jorden bruner,
dirre gyldne Parder-Pletter,
vindbevægede de sætter
flygtige Spor af Elskovs-Runer.

Tusind Hjerter slaa i Linden,
grønne Hjerter, let de røres,
Hjertemelodier høres,
naar de hilse Aftenvinden; —

Hjertesuk, forborgne Lyde,
hemmelig Orakel-Susen; —
frømt jeg lytter til, og Musen
veed dem Alle snildt at tyde.

Linden siger, at i Sommer
er dens Duft for dig af særlig
Gavn, ja næsten uundværlic; —
Fare, hvis du ikke kommer.

BREVET.

(En Spurv).

„Hvad gaar der af dig du gale Svend?
jeg kjender dig sandelig knap igjen!
Før har du lignet den brillede Ugle,
der skeler surt til os Solskins-Fugle.

„Ei, ei! du fløiter jo trods en Stær!
Og endnu igaar har jeg set dig her
blandt muntre Piger saa tavs og gnaven;
nu støier alene du rundt i Haven!“

O ja, jeg er ene! — salige Ro: —
Et Tempel for En, en Himmel for To!
Hun kommer imorgen, — hun bliver til Midten
af Juli — om tyve Timer, nei nitten!

Hun skriver — se her! — — Du pippende Smaa,
kom kun, det Brev kan du nok forstaa; —
men — Nattergalen maa ikke se det;
de Sangere er saa indiscrete.

STRAA-ORAKEL.

Dybt inde i Skoven i Græsset vi laa,
og knyttet til Kjede de friske Straa.

Jeg bandt, du holdt. Da hvisked i Løn
mit Hjerte til dit sin frygtsomme Bøn.

Du stræbte saa trolig med Fingrene smaa
at ordne de sært forviklede Straa.

Men bag os barnlige, legende To
dér stod vor kaade Veninde og lo: —

„Nei, det kan da Gud og Hvermand se,
at hvad han ønsker, skal aldrig ske!“

VED STENSÆTNINGEN.

I Skoven dybest inde de Kampestene staa
ret som et Thing af Gubber i side Kapper graa;
dybt trykket' ned i Nakkerne de Moshuer sidder. —
Over deres Tavshed Susen og Fuglekvidder.

En mægtig Bøg af Lynet er brudt og sønderflængt,
dens Krone som et Offer blev midt i Kredsen slængt;
der visner den og trøskner foran Heltens Gravkammer,
et Høi-Alter i Skibet af ranke Søjlestammer.

Dog ubekymret suse rundt om de andre Træ'r;
 fra Løv-Hvælvingen synker der et gyldengrønt Skjær,
 mens Bladskygger viftes af svaie, smidige Grene
 over hundredaarigt Moslag paa tusindaarige Stene.

Men idag — hvilket Skue, da hun, det unge Blod —
 paa Stensætningens mægtige Overligger stod;
 som en Lys-Alf, der løftes høit paa en Jættes Skjold;
 skjær straaled hun blandt Skygger fra skumle Hedenold.

Et Lys af Ungdoms-Ynde, en Duft af Skjønheds-Flor
 i Gravhallen spredtes; da var det, som i Chor
 de Stengubber mumled, der rundt i Kredsen stode;
 jeg skued dig og hørte dem, helt sælsomt tilmode: —

Den samme Vind suser gennem samme Slags Løv,
 og Lynstraalen splintrer som da, og han, hvis Støv
 blev her stedt til Hvile og hvis Ry gik af Minde,
 som du en Gang han elsked — en Ungmø som hende.

„DU“.

Det hændte mig igjen forleden,
at reven hen af Talens Flugt
jeg glemte mig og ubeskeden
for „De“ et lille „Du“ har brugt.

Du maatte strengt et Smil betvinge
og rødmed let, som tænkte du:
Venskabet „Du“ er alt for ringe,
og Elskovs er for stort endnu!

HOFSTAT.

Lilie! jeg bringer dig Blomster i Bundt,
dit Hof saa skulle de være.
Roser staar om din Throne rundt,
er Selskabsdamer med Ære.

Se Vintergjækken, din Hofnar snild,
jeg talløse Vitser har lært den, —
en snehvid Valmu, din Pigelil,
sart som Prinsessen paa Ærten.

De andre Turner, som klæde dig paa,
kranse og salve dine Lokker,
det er Violerne og de blaa
saa ydmyg neiende Klokke.

Den blomstrende Tidsel baner dig Vei,
det er en Drabant med Courage;
men den smilende lille Forglemmigei
maa du gjøre til Yndlingspage.

SALAMANDEREN.

Jeg tror, du elsker mig ikke
og har aldrig Elskov kjendt;
vil dæmpe med kolde Blikke
den Brand, som dit Smil har tændt.

Ofte du ler og ganter,
tidt er du angst og spændt,
naar min Sjæl som en Salamander
spiller i sit Ild-Element.

Gad dog vel stundom vide,
hvordan det der er bevendt:
om din kunde bo ved dens Side
uden at blive helt forbrændt.

ENE.

Da sad du ved min Side,
da sidst jeg bænkedes her,
hvor Dug-Draaberne glide
over Blomst i Maaneskjær.

Medens saa sagte Løvene
skjalv med et lystent Sus,
drak i den sandsebedøvende
Duft vi en Alfe-Rus.

Du lytted til mine Sange,
og nikked mig Bifald tidt;
nu flagre de stumt og bange
fra Hjertet og naa ei dit, —

drage ei mod dit drømmende
Smil og finde ei Havn;
drive med Aftenstrømmene,
fragtede tungt med Savn.

FORGJÆVES. —

Længe stod jeg der og stirred
over mod den fjerne Villa,
om Septembersolen skulde
paa Altanen ud dig lokke;

om din Kjoles Rosa-Folder,
flagrende i Morgenbrisen
som en Fane, skulde vinke
mig en Velkomst her i Staden.

Men det dumme Hus, det flaged
ikke for mig! — og jeg husked
siden efter, at Altanen
vendte til den anden Side.

DIN RO —.

Din Ro er som en Olie, der stiller
min Tankes Bølger over Drømmens Dyb;
men ogsaa ned i Hjertets Flammer triller
dens Draaber, æggende det vilde Kryb.

En hellig Olie det er, — en Fredens,
skabt til at salve Lykkens Gyldenhaar; —
bevar den dertil, — spild den ei, imedens
vort Liv er halvt, og Striden forestaar.

SVAR.

Du sagde: „Alt maa være ude nu
imellem os!“ — Ja, skjøndt din Stemme rysted,
du sagde det! O, vidste — aned du,
hvor gravkoldt dette Ord mit Hjerte krysted?

Men er end Alting ude mellem dig
og mig, og skulde end hint Ord bebude
min evige Forviisning: — mellem mig
og dig er det i Evighed ei ude!

Fra mig til dig gaar Hjertets stille Strøm
af evige Følelser og evige Tanker.
Jeg drømmer end om dig den samme Drøm,
og hvor du gaar, min Dobbeltgænger vanker.

SYGDOMMEN.

Da Roser blussed i Purpurglød,
og Blomsterstøvet i Luften flød,
da blev jeg syg, men aldrig
jeg kjendte en Sot saa sød.

Naar ved din Side jeg gik og stod,
da prikked med Feberjag mit Blod,
jeg tvang mig med Magt for ikke
at synke ned for din Fod.

Med dig har mig Feberen ei forladt,
mit Hoved er tungt, min Fod er mat,
mit Øie brænder, mit Hjerte
er koldt som en Barfrost-Nat.

Det er vel den samme Sygdom end,
dog kjender jeg ingen værre end den,
jeg veed, den vil ende med Døden,
men trægt den sniger sig hen.

FRAGMENTET.

De gamle Drømme drømmer jeg end,
min Søvn fik Sangfugle-Stemme: —
Jeg drømte inat, du var igjen
i Præstegaarden derhjemme.

I Havestuen vi sammen sad,
medens det langsomt skumred;
du vendte hvert fint beskrevet Blad,
hvorpaa mine Sange slumred.

Og vakte kvidred de op saa smaat
 med mangent et halvglemmt Minde,
 lig Fugle rundt om det stille Slot,
 som Tornerose var inde.

Et eneste Digt, et ufuldendt,
 fandt hverken Flugt eller Tale;
 det laa, det søllige Sang-Fragment,
 forkrøblet i Dødsens Dvale.

Da spurgte dit Blik mig selv om Raad.
 Forlegen, med hyppig Stammen,
 jeg knytted den brystne Tanketraad
 og væved i Billed-Rammen.

Med ét jeg standsed. Var det et Smil,
 der ængsted mig, i dit Øie —?
 eller havde jeg glemt baade Maal og Stil?
 Jeg veed det ikke saa nøie.

Jeg veed jo kun, at din bløde Arm
sig fast om min Nakke lagde,
imedens din Læbe, elskovsvarm,
med et Kys mig Slutningen sagde.

*

*

*

Mit Liv er et usselt, dødt Fragment,
afbrudt, forkrøblet, forfeilet.
Du har det jo kun i min Drøm fuldendt,
med et Drømmekys beseglet.

MAGEREN.

Jeg gav den store Mager,
jeg maned og besvor;
da maatte Aanderne lystre,
jeg kjendte det stærke Ord.

De daled fra Lysets Tinde,
de steg fra Mørkets Grav;
jeg mente at mestre dem Alle
med Plektrets Tryllestav.

Snart flygted dog Lysets Aander,
og Mørkets blev fler og fler.
Da glemte jeg Trylleformlen, —
hør, hvor de skoggerler!

De greb mig, de blege Skygger,
da Kraften mig forlod,
suged med Igle-Munde,
og blev til mit Kjød og Blod: —

Til Kjød af mit Kjød og Blod af
mit Blod: Jeg Sorgens Mand!
nu vandrer jeg selv en Skygge,
en Død i de Levendes Land.

HJERTET.

Naar jeg tænker den Tid, der vaarlig randt,
mens Haabet leged med Smil til Pant,
da er det, som Hjertet i mit Bryst
forblødte i sød, vemodig Lyst.

Naar jeg tænker den Tid, der forestaar
at vandre mødig med Foden saar,
da er det, som Hjertet i mit Bryst
forstenet standsed, af Krampe kryst.

Men ak! det synes kun saa for mig,
det forbløder ikke, det standser ei: —
det pumper Blodet ved Nat og Dag
med kjedsomt sindige Stempelslag.

VENTENDE.

Den matte Sol forlængst gik ned,
det dages ei mer af Øst,
men nordlysflammet min Kjærlighed
straaler over snedækt Kyst.

Og tryller engang den hid din Vei,
du finder mig kysk og tro;
og kom du end med Elskov ei,
da har jeg nok til To.

Jeg veed, før saadan Lykke sker,
maa natlige Aar gaa hen;
jeg venter dig sent eller aldrig mer,
mit Hjertes eneste Ven!

REQVIET.

Den Skytte flyver i Tidens Lad,
kan Vadmæl og Silke kaste;
de Dage af vore, der fulgtes ad,
de monne med Væven haste.

Og Rendingen tindred som Stjerne-Ild,
som Maanens Stribe paa Vandet;
vel tusinde Smil med Regnbue-Spil
du har i dens Islæt blandet.

Nu er den om Elskovs-Liget svøbt,
et kostbart Dødninge-Lagen;
parnassisk Marmor jeg har mig kjøbt
og meislet fint Sarkophagen.

Og Verdens-Smertten dyb og stor,
hvoraf alle Slægter øse,
det er den golde Moderjord,
som vil dens Lig opløse.

Men naar den sænkes i Graven ned,
jeg selv vel af Sorg forstummer;
dog maa der Sang, for at give mig Fred,
og dybe dens Valmu-Slummer.

Da kalder jeg mine Venner frem,
de Sangere, Verden kroner;
de synge den Dødes Requiem
i aldrig bristende Toner.

LYKKEN.

I sige, Ungdoms-Mod mig ei besjæler,
og dadle mig, fordi saa tidt min Tanke
i det Forgængnes Have daadløs dvæler.

Ja, gjerne lader jeg den atter vanke
den kjendte Vei og spore op hvert Minde,
som er mig kjært, for hist og her at sanke

de Blomster, som blandt vissent Løv kan skinne,
hvis Brødre jeg har plukket til et Smykke
om dine Lokker. — Sølvgraa Taarepile,

fæld over mig jer Blade-Graad! Min Lykke
ser jeg bevinget ei foran mig ile
med Laurbærkrans; — nei, i den dybe Skygge

af denne Have maa et Steds den hvile,
bleg som en Død, men skjøn, din Dobbeltgænger,
og vinke med sin Liliehaand, og smile.

Jeg saae den ofte alt, men naar jeg trænger
mig gjennem Krat og over Enge side
hen til det Sted, da er den der ei længer.

Det er dens gamle Vane, vil man vide;
hvor end den vinker, bliver man bedragen,
og ingen Rytter kunde op den ride.

Min vinker hist — hvad gjør saa det til Sagen?
Tilbage eller frem — haabløs er al vor Jagen.

KHARONS OBOL.

Jeg holder af, at Tjenerskabet ler
tilfreds, naar velbetjent mig selv jeg finder,
og saa jeg vil, naar sidste Gang det sker.

Jeg er jo rig! Thi Guld, der ei blot skinner,
jeg bjerged fra Galeiernes Forlis,
og blev min sidste Skat end gyldne Minder, —

jeg leved høit med dem, paa Stormands Vis,
og rig vil jeg befare Styxes Bølge,
betale flot og spørge ei om Pris.

Naar nogen jeg skal Skyggehyrden følge
 ned til det Land, hvor ingen Hane gol,
 da vil jeg under Tungespidsen dølge —

ei en forgramset kobberne Obol
 som andre Stympere — o nei: dit Navn,
 paa Skuemønten — gylden som en Sol,

der springer op fra Havets Guddoms-Favn —
 kunstfærdig præget. Kharons Haand vil lukke
 sig gridsk om den, naar vi er naaet i Havn,

og høflig vil sin Knorte-Ryg han bukke.
 Da staar jeg ud, hvor blaalig-sorter Popler
 mod bygende Scirocco-Skyer sukke,

og tømmer tørstig som en udspilt Dobler
 den evige Velkomst-Drik, hvor Glemsels-Giften
 bobler.

I ELVERLEG.

Ja, Sorgen er min faste Gjæst
baade udenbys og hjemme,
dog kan jeg undfly den til Hest,
i Sadlen kan jeg glemme.

Naar Hesten bærer høit i Trav
og ryster Bidslets Ringe,
mit Bryst saa lidet Savn veed af
som Dyrets brede Bringe.

Jeg red i Skoven, hvor saa tidt
de overspændte Nerver
gjenlød af dig; — jeg red i Skridt
og banded Veiens Skjærver!

Jeg jog forbi, hvor jeg ifjor
drak Rus af dine Blikke, —
og tænkte: mon den Sadelgjord
skulde strammes dog en Prikke?

Bag brune Kroners Kuppel-Tag
sig gylden Maanen hæved;
til Skovens Nat fra Engens Dag
en Taageskare svæved.

Rundt om i Krattets dunkle Løv
saaes blege Masker stige,
over Grøftens Græs og Veiens Støv
slanged sig Slørets Flige.

Snart stamped Hestens Hov i dem;
i tæt og stille Mængde
de luftige Skikkelser sig frem
om Dyr og Rytter trængte.

Og Hesten stønede, blank af Sved,
tripped og gled i Skridtet,
hvor Tøilerne mod Halsen gned,
af Skum blev Skindet hvidtet.

Jeg gyste selv, for det var koldt;
med Grøftens nære Vinkel
jeg uforstyrret Øie holdt
og passed Haand og Schinkel.

Hvor skulde vel paa natlig Vei
sligt Spøgeri mig skrække,
naar selv min Elskovs Gjenfærd ei
kan over Sadlen række!

DE TO KUNSTER.

Det er en Kunst at huske,
og det er en Kunst at glemme;
Mit Hoved vil ei den første —
Hjertet den anden ei nemme.

Jeg tog vel en fin Examen
i Videnskab og i Livet,
var disse tvende Kunsters
Forstaaelse ret mig givet.

Men de, hvem gjæstmilde Guder
naadig med Nektar beværte,
de faae for tungt et Hoved
og altfor varmt et Hjerte.

PENATER.

Man finder ei Guder paa fremmede Steder,
om Hjemmets Arne de kredsende freder.
Skjøndt fredløs Mand, uden Ly eller Læ,
for fremmede Guder jeg bøier ei Knæ.

Mit Hjem er dit Hjerte: om Arnen derinde
jeg veed er livsalige Guder at finde.
Ak, kunde jeg naae dem og høres af dem!
Hvor stor min Hjemve! hvor fjernt mit Hjem!

SPØRGSMAALET.

Stjerner, I Evigheds-Øine!
Sole, som Alt erfoer!
I, der saae Graven høine
sin første Tue paa Jord!

Som har set vor Klode tændes,
og vil se dens Glans blive slukt!
O, siig mig, om Livet endes,
har Døden Glemselens Frugt?

Thi her veed Ingen Noget,
og hemmeligheds-fuld
vil Jorden ei ud med Sproget; —
ak! I er af samme Kuld!

AFTEN PAA SUNDET.

De lange Dønninger som Valser glide
henunder det bevægelige Glar,
hvor Aarens Blad, blankt som en Demant klar,
en flygtig, purpurrandet Vunde skar,
og klukkende mod Baadens butte Side
de gyngede den med samt dens lette Fragt
af Ungdoms-Lyst: — Den lave Sol har lagt
sit Glorie-Skjær om manges Lokke-Pande,
og sat i manges smilehullet Kind
sin Rosa-Glød; den mødige Søndenvind,
træt af at spænde Seil og røre Vande,
leger sig selv i Slummer med en Fold
af Kjølens Bomulds-Spind og Slørets Silkemoll.

Vi komme smaat kun frem, det haster ikke.
 Skjönt er her overalt, og Skjønhed kun
 er Fartens Maal i denne Aftenstund.
 Snart hvilende paa Aarerne vi ligge,
 og snart bevæges de i langsom Takt
 af fire Kvinde-Arme, blanke strakt'
 i Lyset frem og rundt tilbage-bøied'
 med Pige-Musklers slangebløde Magt.
 O, fagre Dobbelt-Syn, jeg nyder! Øiet
 veed næppe, hvem af eder helst det følger.
 Ro til, I skønne Færgepiger! — ro!
 Og førte I mig ud paa vrede Bølger,
 hvor Døden sad i Tangens Top og lo, —
 jeg sank i blomstret Græs, sank jeg med eder To!

— Med dig, du Hjertets søde, bitre Drøm, —
 drømt i et Blund paa Mossets kjøle Pude,
 hvor ved en stille Vig af Livets Strøm
 Eventyr-Træ'r med mystisk Susen lude —
 skjøndt ikke blot er Drøm! Saalænge ude

af Øie, ei af Sind! du træder mig
 imøde end en Gang, paa Hverdags-Vis:
 ei lønlig i en bortgjemt Sommer-Stis
 forborgne Skygge, men paa Alfarvei
 midt iblandt Sværmen, hvor man artig siger
 hinanden vante Ord, og, naar en Ven
 en Rotur foreslaar, i Baaden stiger,
 i muntert Lag med Skjemt og høflig Smiger;
 du tager Aaren —, ro! du roer igjen
 til Drømmens stille Vig din Drømme-Elsker hen.

Hvis ikke hun, som Nabo-Aaren fører,
 faar Stavnen vendt mod Sundets aabne Rhed;
 thi flinkt det stærke Armepar hun rører
 og smiler skjelmsk, naar over Haanden ned
 hun bøier sig; et Smil, der flygtig gled
 fra hendes blanke Øie ind i mit,
 just da hun rysted Haarene fra Panden,
 fortalte mig, at hun vil se sit Snit
 og ro dig over. Var mit Hjerte frit,

det fyldtes vel af dette Blik til Randen.
 Og dog har endnu aldrig nogen Anden
 haft Skjønhed nok for mig, hvor du var nær,
 kysk hyllet i et Slør af Drøm og Minde;
 men underfuldt der straalere ud fra hende
 udrømte Drømmes magisk-dunkle Skjær,
 som vækker Sjælens Dyb til anende Begjær.

Det er en Stund, som skabt for Minde-Runer
 og Trylle-Længsles vage Varselstegn,
 for Vexel-Leg af alle Hjertets Luner:
 nu Solen synker over bakket Egn
 bag fjerne Skoves purpurdunkle Hegn,
 mens Guld og Kobber over Sundets Blaanen
 flammer som Gjenskin af et Krater-Baal,
 og medens — se! i Øst den anden Skaal
 af Lysets Vægt har hævet sig: — Fuldmaanen.
 I Bølgens Ryg, der krummes skjælet-blank
 og regnbuespillende mod Baaden brister, —
 i Bølge-Dal, hvor Aarebladet sank

i Perleglans — den tænder Stjernegnister.
 Kimingen bærer alt dens Sølv-Baand,
 hvis Traade spindes frem af Skumrings-Alfens Haand.

Som denne Strøm henrisler over Vandet, —
 som dette Lys i Lyset breder sig, —
 som Dagens Farver er med Nattens blandet
 og smykke sig med dem men slukkes ei: —
 saadan en Elskovs-Anelse sig stjæler
 gjennem mit Sind, som Elskov end besjæler,
 og i mit Hjerte, længst et lukket Gjem,
 hvor kun dit Guldgrunds-Billed var at finde,
 der dæmrer andre Træk fortrolig frem
 og klares, men vil ei fortrænge dem,
 som eie Førstefødsels-Ret derinde.
 Kom Lidenskab med nye Haab og Savn,
 din Hymne toned dog, min Helgeninde: —
 Ungdommens Glorieskjær er evig om dit Navn.

Se, det er Nørdens lyse Sommernat,
som langsomt skumrer over Sundets Bølge;
den skifter ikke Døgnet's Klædning brat,
den kaster ikke Solens Gyldenmor,
skjøndt selv den fæster op med Maanens Sølje
sit lilladunkle, stjerne-stukne Flor.

Men i en Bræm af brændende Skarlagen
og i en Glans, der sitrer overalt,
bevarer den en Rest af Sommerdagen,
en gylden Arv, der paa dens Vugge faldt,
og færdes stolt, lig En, der rigt opdragen,
til egen Velstand føier gammel Pragt,
og over Silke-Fløil har Oldtids-Smykker lagt.

ROSENHILSEN.

Den blanke Julidags lyse Hede
stirrede blinkløst paa Land og Sund,
og dybe Skygger krøb sammen nede
om Bøgens Rødder til Middagsblund.

Som Glas laa Øresunds glatte Flade
med Smaaseil spændte paa Brise-Fund,
med blaalig Dis om de stille Blade
stod Kuppelkroner paa hvidblaa Grund.

I Rosenhaven, hvor Solen hused,
vandred vi tavse Fod for Fod;
saa askehedt under Saalen Gruset,
i Purpurild alle Buske stod.

Kronblade krummed sig vellyst-brændte
og faldt som Gløder paa Asken tæt,
mens Blomsterkratrene trindt udsendte
de sødt bedøvende Aandedræt; —

slet intet Vindpust, der spredte disse
smaa Virakskyer! i den stille Luft
svæved de over hver Rosen-Isse
som Gloriekranse af flettet Duft —.

Og Knopper sprængtes af Blomster-Larver:
der var Pulsering af Liv og Død
i denne Samklang af Duft og Farver,
af Rosenaande og Rosenlød.

— Det var den sidste af mange Dage
 hver duftig, blændende, lang og blid
 som den, hvis Aften var end tilbage: —
 Det sidste Døgn af en Rosentid,

hvis fleste Timer som faldne Blade
 laa i vort Spor, medens en for en
 de sidste løsnedes for at lade sig
 sig falde tyst fra den guldne Gren.

Vi havde levet i Rosentiden
 og følt os ind i hinandens Sind,
 aanded en Vellugt, som aldrig siden
 skal suges bort af en raakold Vind.

Som Rose aabnes ved Rosenbæger
 for samme Straale og samme Dugg,
 havde vi delt hvad i Løn bevæger
 Øie og Læbe til Smil og Suk.

Ormstukne Minder; knopfrosne Drømme
 og modne Tanker fandt aaben Vei —
 som Duft fra Blomst kan til Blomsten strømme —
 fra mig til Dem og fra Dem til mig.

I vore Følelsers Samklang er der
 et Vexelpulsslag af Liv og Død,
 af askedækte, udbrændte Smerter
 og Haab, som Knoppernes Pupper brød.

Endnu har Sjælen usvækket inde
 hin Sommertimes livsalige Fred,
 dens stille Glans og dens varme-linde
 Duft fra Busket og fra Blomsterbed; —

og disse Smaaminders lette Skiften,
 der vexle Form, medens Stoffet selv
 er uforandret, — lig Vexeldriften
 af Sommerskyer under Himlens Hvælv; —

og en Erindring i Haandens Flade,
 saa blød, som rørte den Rosens Blad,
 som vilde Huden ej undfly lade
 hint Haandtryk sidst, da vi skiltes ad.

*

*

*

Farvel! min nyvundne, tro Veninde,
 jeg giver Roser min Hilsen med: —
 om Rosentiden et Rosenminde,
 Farver og Duft i min Stemmes Sted; -

et frodigt Smykke til Rythmebaandene,
 til min duftløse, blege Sang,
 et purpurglødende, vellugtaandende,
 duggbesprængt Accompagnement.

Lad det da farve, hvad Ordet bleged,
 og frisk bedugge, hvad tørt henstaar!
 lad Blomstersproget henaande Meget,
 hvis Alfeflugt mine Vers ej naaer!

VIOL-HILSEN.

Vi golde Børn
af al Fyldes Moder,
frugtløse Frugter
af Vaarens Lænd! —
Vi, der blev svøbt
i et ødselt Festskrud,
vævet af Regnbuens Straalebræm,
den fjærnthentonende, synsundflyende,
døbt med vor Navn, —
den langligst dragende Farve,
der vaier som Fane i Livets Kamp
over Planteslægternes Hær! —
Vi, der kun til vor Vellyst

salvedes sødt med den fineste
 solvarme Duft,
 hvormed de jordfødte Blomster-Athleter
 smidiggjør deres lette,
 duggnærede Lemmer
 til Kappestriden
 om Lys og Luft. —

Vi, hvis Ynde
 er uden Hensigt!
 Vi, der af alt det Sandsebedaaende
 synes tilfældigst og lunefuldest
 skabt af Naturfantasien,
 frit, i et sorgløst Nu, —
 et legende Spil af den Halvveis-Vaagendes
 famlende Sandser, —
 et dæmrende Syn under Øjelaagenes
 Kuppeltag, —
 en Duftstrøm, badende
 Drømmerens stakkede, søvn-forladende
 Aandedrag! —

Vi, der paa Foraarets
fremmeste Blad
tegnes af Skjønhedens
Finger .

i straalende Spørgsmaal,
duftende Gaader — :

— Vi bringer
Hilsen og Kvad
og Tak fra Din fjerne Broder.

For medens han knælende laa,
med varsom Haand
plukkende os i det lune Græs,
der skyggeløst gror under nøgne Kroner,
sagde hans Mund
sagte hvad Sjælen talte: —

Skjønne, underlige Smaa!
for eders Fagerhed er gold som steile
Klippetinders Dunkelblaa,
med eders søde Duft I aldrig beile.

Ingen Blomstersæd I saaer,
 I skjænker Planten Intet; allerede
 før det ret er blevet Vaar,
 den føder eder dog til Andres Glæde.

Kan af Livets Kamp vel Sligt
 forklares ret? — dog end en større Gaade
 er et Hjærte medynksrigt,
 og som en duftfyldt Blomst randfyldt med Naade:

Kjødets Blomst, der øser from
 lig Duft sit Væsen ud, at Andre ikke
 savne skal dens Lægedom,
 mens selv den Livets bitre Gift maa drikke.

Thi naar Alt sig lukker til
 mimosasky for Smertens skarpe Aande,
 aabner den sig mildt og vil
 — den kan ej Andet — dele fremmed Vaande.

Fra den ulyst-svangre Jord
 igjennem Roden Lidelserne sived,
 saa den nærer sig og groer
 og bliver skjøn ved det, der nager Livet.

I en Luft saa fuld af Suk
 og tung af tiet Kval og skarp af onde
 Ord og mæt af Taare-Dugg —
 den aabner sig, — en hellig Offer-Vunde.

Dog af Ingen fordrer den
 sin Løn: — af Jorden ei, hvor den har hjemme,
 i hvis Støv den visner hen,
 og blandt hvis Væsner Duften gaar ad Glemme;

ei af Himlen selv, hvis Blæst
 vil rive Bladepragten fra dens Stilke,
 hvirvle bort dens Vellugt-Rest,
 som Trevler af en søndret Fanes Silke.

Ak, min Sjæl! til Blomstens Bund
du gjerne dukked, saa dit farveblinde
Øie skimted Livet kun
gjennem dens Kronblads purpurdunkle Hinde.

Indtil Sands og Sind var døbt
af Duften, der blev Noget af min egen
Aand! — ja selv om det var kjøbt
med Livets Lyster, — jeg var ikke svegen!

Saaledes talte han. — Men vi
stod lyttende rundt omkring.
Og hvad vi hørte jog Livets Saft
fra Rodstokken op gennem Stænglens Aare
til Bladenes Hinder,
og vore Kinder
af Stolthed blaanedes saare.

Thi klart vi fatted: os var en Naade
forloddet nu;

og de, der stod forrest, hviskede: Stands
ej dér, men find os, I søgende Hænder!
for sikkert I sender
Blomsternes lille Gaadekrans
til saadan en Menneske-Gaade.

MED EN VINTERGJÆK.

Den kolde Tid, den varer stedse ved.
Skovbundens Rust-Løv, Kildens fugtige Bred
er ikke mønstret af en Blomstervrimmel.
End hager sig en smudsig Sne som Skimmel
i Jordens Sprækker fast, og friske Dun
har polstret hine Skyer, i hvis Alkove
endnu de barske Vinterstorme sove.
Men naar saa Køien bliver dem for lun,
og altfor vildt de vælte sig deroppe,
da brister under deres Kjæmpekroppe

de mørke, taagevævede Pudevaar;
 Dunmasser vælde ned, og Jorden staar
 igjen saa ørken-bar, saa dødnings-hvid;
 de golde Timer, ak! den kolde Tid!

Men under denne Skorpes frosne Laag
 er brogede Farvevædske alt i Kog!
 Jeg hørte, før jeg aabned Jordens Skjød,
 hvor mangelund det hvisled, bobled, sød
 i Smeltedigler og i Sivnings-Rør.
 Selv duftløs har jeg sanset kryderør
 de tusindfoldige Dufte, følt dem rinde
 om Randen af min Vaardrøms Fosterhinde.
 De vente, — Duft og Farver længes hjem
 til Luft og Lys, mens gyldne Straaler borer
 og aabne Jordens altfor trange Porer; —
 da vil som Kildevæld de springe frem,
 favnes af Sol og Vind, mod hvem de hige, —
 af hvem de avledes en Gang, — og stige
 tone-forvandlede mod Himlens Hvælv
 fra Fuglestruber, de beruste selv.

Det drømme de nu om i muldmørkt Blund,
om frodige Timer, om den varme Stund.

Men ak! jeg er født før Tiden,
 ufrodig liden,
lød-fattig, duftløs, — en Skygge af det,
der straal'er og dufter siden.
Langtfra kan du vel næppe se,
om jeg er Blomst eller Fnug kun af Sne,
 veed ikke, hvad jeg vil gjække, —
Haabet idag eller Frygten igaar, —
Vinter — Vaar? —
 eller begge?

Men hvad jeg end synes at gjække: —
 enten det kjække
Haab, eller Frygten, — om Sneen paany
begraver hvad Stormene stække: —

Blomst — det er jeg, jeg kjender mit Kuld
Farven og Duften vil stige af Muld
 blomsterfødt, tvillinge-baaren!
Aarle jeg er, men en fattig En: —
rig, skjøndt sen
 bliver Vaaren!

BLOMSTER FRA VILLA LUDOVISI.

— Und Marmorbilder stehn und sehn mich an:

— — — — —
Dahin, dahin
möcht' ich mit dir, o mein Geliebter, ziehn.

Træt af den evige Verdensstad jeg gik
til Slottet med de marmorrige Haller,
hvor Junos store guddoms-rolige Blik

Velkommen byder. — Se, den vilde Galler!
med een Arm støtter kraftig han sin Viv,
der mærket af hans Sværdsodd sammen falder,

og støder med den anden Klingens Kniv
 ned i sit Bryst, at Sejerherrens Bud
 ei skal til Trældom tvinge fri Mands Liv. --

Hist kvæger Hvilen Krigens haarde Gud;
 med mødigt Knæ af stærke Hænder favnet,
 saa drømmende han stirrer for sig ud,

som skued han, hvad Heltehjertet savned:
 den bølge-baarne Skjønhedsherskerinde,
 saa stolt, som han, der navnløs gjorde Navnet

Melos udødeligt, har meislet hende.
 Her — hvilket Aasyn! værdigt til at kaste
 sig ned for: Roms, ja Verdens største Minde,

Cæsars unærmelige Træk, saa faste
 som denne sorte Bronze, de har præget. —
 Saaledes lod fra Værk til Værk jeg haste

mit Blik, hvis Undre-Syge først blev læget
 lidt efter lidt ved Kunstens Andagts-Ro.
 Og da omsider, inderlig bevæget

ved al den Herlighed og sjælefro
 som nogen from Novice, ud jeg traadte
 i Villa-Parken for et Enebo

at søge i en laurbærhegnet Grotte, —
 da lyste i mit marmorsmykte Sind
 dit Billed frem, Veninde! — ak, hvor maatte

det være skjønt at føre dig herind
 i disse Renaissancens Gude-Sale
 og se Begeistringsrødmen paa din Kind

Skjær af en hedensk Himmelrose male,
 og dybere igjennem dig forstaa
 den evige Klang i Kunstens Alvors-Tale.

Og lod vi den os ret til Hjerte gaa,
i Haven her vi skulde sammen sværme,
hvor gamle Pinier skyggende udslaa

de store Kroners brunlig-dunkle Skjærme
mod Himlens Lys af dyb Ultramarin;
hvor mangel Torso og forvitret Herme

blandt Myrter skjuler sig; en farvefin
Profil af Roma Blikket til sig tryller
bag Bladeslør, — og Duft, som ædel Vin

saa sødt-berusende, fra denne Myller
af Blomster strømmer ud, hvis lilla Dragt
Pauloniens bladeløse Krone fylder.

I Svøb er end Wolconsksys Rosenpragt,
som under gamle Aqvaduct-Arkader,
hvor Aloe og Kaktus holde Vagt,

frit i Campagnesolens Glød sig bader.
 Men her, hvor Parken som en Bjergskov groer,
 opelskes der af kølige Dryader

et mere vildt og prunkløst Blomsterflor;
 lysvaagne alt de Øinene opslaa,
 mens deres Frænder i det fjerne Nord

den sidste Vinterslummer blunde maa.
 I er de samme overalt, I søde
 Violer, om ved Bøgerod I staa,

eller smile os fortrolig-bly imøde
 fra Skyggen, som en Steneg mørkt har bredt;
 men slige Primulaer lilla-røde

jeg under nordisk Himmel ei har set.
 Skovmærker, Syrer — gode kjendte Venner,
 og Anemoner staa i Græsset spredt.

Alt plukker jeg og samler fulde Hænder
i Tanker — alle Tanker er hos dig —
og disse stumme Vidner bort jeg sender

med Bud og Længselssuk den lange Vei,
som de ved Dampen har tilbagelagt,
før med sin Lærkesang den lyse Mai

ved Sundets Bred har deres Brødre vakt.
Og du vil fatte, hvad de Stumme siger, —
hvad Blomstersprog alt ofte har dig sagt: —

Hvor end jeg færdes efter dig jeg higer;
jo rigere Natur og Kunsten har
min Vei udsmukt — des mere Savnet stiger,

Last blev hver Lyst, som jeg alene bar.
O, var du her og hjalp mig med at bære
en Skjønheds-Byrde, som er oversvar!

Da vilde den for vore Sjæle være
 som hist for Søileparret Architraven,
 der mer forener, end den kan besvære.

Nu lurur Tungsind her i Villa-Haven,
 i dette Kunstpalads; — jeg for svag
 for denne stolte Ensomhed! Begraven

jeg synes i en Marmor-Sarkophag,
 som Oldtids-Billedværker herlig smykke,
 mens trindt omkring mod Livets lyse Dag

Pinier og Gravcypresser dunkelt skygge,
 og med dyb Brusen, som en Brændingskogen
 af Evighedens Hav, nænsomt betrygge

den ensomt Dvale-Sovende mod nogen!
 forvirret Larm fra Verdens Kamp og Gilde.
 Men ak! en Tone end mig holder vaagen;

ei Havens Naale-Sus, ei Marmor-Stille
kan udelukke den: det er mit Navn,
din Stemme hvisker — fjernt — tidlig og silde. —

Og fandt hver Tanke end Nirwanas Havn, —
hin Tone binder mig til Livet ved mit Savn.

REISE-INDTRYK.

Jeg gik i Pisas øde Gader
den hede Sommermiddags-Stund,
da Husene i tavse Rader
ensformig staa i døsig Blund
med lukte grønne Jalousier
og Eftermiddags-Brisen bier.
Over den kalkstenshvide Mur
steg Himlens kuplede Azur,
og ved dens Fod, hvor Skyggen bleg
og smal laa strakt, jeg frem mig sneg.

Mens uden Maal jeg drev omkring
 var Ho'edet fuldt af skjønnne Ting,
 som Hjernen søgte at bevare
 i skarpe Træk og Farver klare, —
 de fire Undere først og sidst,
 der paa den grønne Fælle hist
 om Stadens Dekadence skumle
 og om de store Tider mumle,
 da fromt man bad og fægted vredt,
 og bygged høit, og leved bredt: —
 Klokketaarnet, saa vidtberømt,
 der styrter over os paa Skrømt,
 mens Sky'r, der over Tinden gaa,
 synes stille af Skræk at staa —
 eller Beundring; thi bedaaret
 af Skjønhed glemmer fast vort Blik
 dets sære Væxt; fin som en Brik
 til et uhyre Skakspil, skaaret
 kunstfærdig ud i Elfenben: —
 Dômen, af sribet Marmelsten,
 med Kuplens Himmel-Hvalv foroven
 og Dæmrings-Dag i Søileskoven,

den fromme Architekts Te-Deum: —
 Gravgaardens Billedværk-Museum,
 med sin naive Fresco-Præ'ken
 og Dantes Fanden malt paa Væggen: —
 Det runde Baptisterium,
 hvor i det høie Kuppel-Rum
 Dur-Klangenes Tre-Enighed
 usynlig throner, sangbered — — —.

Saa maled sig min Aand med Flid
 Syner fra Pisas Hæderstid,
 da vel de hundrede Galeier
 løb ud til Handel og til Seier
 og gjorde fjerne Kyster vorned',
 til Genova for stedse brød
 dens Havne-Lænke; Hunger-Taarnet
 jeg skued, hvor en grufuld Død
 opslugte langsomt Slægtled trende,
 før Ugolinos Kval fik Ende.

Da standsed jeg; en Melodi,
 med spinkle Pianoforte-Klange,
 der fra en lukket Jalousi
 udstrømmed, tog mit Sind til Fange.
 Og dog var der kun Lidt at fryde
 sit Øre med; en let Etude
 af Cramer var det, ængstlig spillet,
 med Løb, der ofte sig forvilded.
 Hvad var det da for Trolddoms-Magt,
 iklædt saa tarvelig en Dragt?
 den førte mig med eet tilbage
 til Ungdomshjem og Ynglinge-Dage.

Det er den gamle Stue end,
 jeg aander selv dens Luft igjen;
 og ved det tonende Claver,
 min Beatrice! dig jeg ser,
 som du var da, den stille, blide,
 sextenaarige Sylphide,

uudviklet og barnlig sky,
 ulegemlig, — et Smil, en bly
 Bevægelse, der kan berøre
 en Streng, som længe toner fort,
 eller aabne sagte Drømmens Døre
 mod sky-blaa Perspectiver bort —
 det var dit Væsens Hemmelighed,
 din fromme Trolddom. O, jeg veed
 jo godt, at jeg er dig til Hinder,
 og at du ønsker, jeg skal gaa;
 jeg foraarsager falske Qvinter,
 som Cramer aldrig tænkte paa;
 langt mindre flinkt end ellers springer
 over Tangenterne din Finger
 og gaar af mangen Node glip;
 vel ser jeg, hvor din Øreflip
 rødnes ret som dryppende Blod; —
 men er jeg Baand om dine Hænder,
 saa er du Lænke om min Fod!
 Jeg griber til en Bog og vender
 dens Blad, — veed ei, om Poesi
 eller Prosa-Visdom staar deri;

jeg vil kun sidde ganske stille,
og du — spil falsk, blot du vil spille!
og ikke reise dig og slaa
dit Nodehefte i og gaa.

Den Gang elsked jeg endnu ikke
dig, som ikke var elskovs-moden;
og nu, da længe mine Blikke
var fyldt med andet Syn, og Foden
ei krydsed dins de lette Fjed, —
nu da en anden Kjærlighed
fra Sjælens Baggrund frem sig trænger: —
nu elsker jeg dig næppe længer.
Og dog en nordisk Taare blænder
mit Blik, som Sydens Sollys brænder.
Ja, denne Dag, den under-rige,
i Arnostaden gav jeg hen,
for blot en Times Fred igjen
at finde hos den fromme Pige

fra hine Dage; for paany
at føle alle Tanker fly
og lade Sjælen samlet hvile
i Andagts-Ro, som voxed der,
hvor jeg din Uskylds-Sjæl var nær;
høre din Røst og se dig smile,
som Godhed smiler; — end en Gang
fornemme dybt den dunkle Trang,
der drager Ynglingen til Kvinden
saa hemmelighedsfuldt, forinden
med Frygt og Haab og angst Begjær
den hele vilde Elskovs-Hær
har hærget Sindet. — Ak, at smage
den Fryd, som Himmeriges By
end ei kan give os tilbage:
den første Elskovs første Gry!

HJEMVENDT.

Jeg har set Athens Ruiner,
skuet Stambuls hvide Glans; —
Alpegletschernes Laviner
tordned om min svimle Sans.

Byen, hvis Paladser lukke
om den glidende Gondol;
Syvhøie-Staden, Rigers Vugge,
leiret om sit Capitol; —

Staden, paa hvis grønne Tagmark
groer de tusind gyldne Løg,
gloriekronet som en Slagmark
med en Krans af Ild og Røg: —

Det jeg saa og mange flere
Undere vel værdt at se; —
gid jeg aldrig se dem mere,
skulde uden dig det ske!

Ja, jeg gyser for at jage
Skjønhed op med fredløst Sind,
dysse Hjertets dumpe Klage
med en Vandrevise ind: —

Søge op berømte Steder,
hvor Alverden higer hen,
sky den Plet, hvor skjult du græder,
naar mit Smil du mindes end.

Nei, saa heller Vennenavnet
her hos dig ved nordisk Sø,
end af selve Venus favnet
paa en jonisk Palme-Ø!

EN BALLADE OM LUNGEN OG VINDEN.

Til Lungen talede Bjergets Vind:
Forled mig ikke, lad dig formane!

Hold op med at aande og suge mig ind,
med at drage mig bort fra min vante Bane,
røve min Duft og min Frihed rane, —

lad af fra mig!

Vær som de Andre, jeg flyver over,
de stille Sten og de vilde Vover!

Lær dog af Skoven dens fromme Vane

at fyldes af mig og hilse mig glad
 med brusende Velkomst fra Gren og Blad,
 men lade mig holde den Cours, jeg lover,
 min vante Vei.

Men Lungen svarede Bjergets Vind:
 Skal jeg ikke nemme, hvad du mig lærer?
 kan jeg vel Andet end aande dig ind,
 imens din Friskhed min Attraa nærer,
 saalænge du giver, hvad jeg begjærer
 og trænger til?

Bliv du som Mosens giftige Anger,
 som Schaktens Aande saa svovel-svanger,
 da skulle vel mine Porer og Blærer
 trække sig sammen og lukke sig tæt,
 sky for det svageste Aandedræt,
 og frit du drager, som helst du forlanger,
 didhen du vil.

Envoy.

Til mig har min Elskede sagt med Graad:

Hold op at elske, sky at begjære!

Bliv som en Ven, lad et Pligtbud lære
min Fod dens Vei!

Elskede, fromt har du talt, men inden

du raader atter saa viist et Raad, —

lyt efter Svaret fra Lungen til Vinden —

fra mig til dig.

GRÆD EI MER —.

Græd ei mer! græd ei mer!
for jeg er din, hvad end der sker.
Giv ei tabt! giv ei tabt!
din Sjæl blev ikke ensom skabt.
Og den, der gennem Taarer ser,
at Vennens Taare falder,
er bedre stedt end den, der ler
i øde Gjenlyds-Haller.
— Græd ei mer!

Frygt kun ei! frygt kun ei!
tidt gav September Bod for Mai.

Se blot frem, se blot frem!
i Kjærlighed har Haabet Hjem.
Men følger Kummer al din Vei,
lad den os da forene! —
Bedre at bære Sorg med dig
end at bære Glæden alene.
— Frygt da ei!

STRAA-ORAKEL.

Efter Walther v. der Vogelweide.

I Tvivl var haardt bestedt mit Sind,
og fast jeg mente at forsage;
da fandt en Trøster til mig ind
og bragte mig betids tilbage.

En Trøster, — o nei! det er vel for meget sagt!
knap kan man kalde det „en Trøsterlil“, —
saa liden, at de kloge Folk mig spotte vil; —
dog Trøsten er der, blev den end uværdig bragt.

Mig har et sølligt Straa gjort glad,
det sagde, jeg skal finde Naade;
jeg maalte det, og spurgte ad,
som jeg har set, naar Smaabørn spaaede.

Hør nu, og mærk, om ikke min hun blive maa:
Hun vil, — vil ikke, — vil, — vil ikke, — vil!
Hvor tidt jeg ogsaa prøved det, saa slog det til.
Det trøster mig, — men sandt nok! man maa tro derpaa.

FJORD-SANGE.

CYCLUS.

Jeg veed, hvor en Skov han stander,
han stander dèr ude ved Fjord.
Der groer inde de feireste Træer,
som runde af Rode paa Jord.
Maatte jeg En med de aller Væneste fange!

Gammel Vise.

1.

HILSEN.

Du skønne Fjord vær hilst af Vandringsmanden,
som vide foer til sine Ønskers Maal!
Hvor læskende at se din aabne Skaal
af Himlens gyldne Klarhed fyldt til Randen!
Du byder Sjælen alt din Velkomst-Drik,
Træthed og Tvivl svandt ved det første Blik.

Vær hilset Skov, som hist i bløde Bugter
saa langlig kryber Bakke op og ned,
til yderst ved en muslingformet Bred
dit sænkte Hoved Læbspidsen fugter,
som for at søbe af det køle Væld
Friskhed og Glans til dine grønne Skjæl!

Ukjendte Steder, hvor min Aand har levet!
Skovensomhed, hvor hun med ængstlig Fod
er flygtet ind, og paa en mosset Rod
har mine Breve læst og sine skrevet.
Ensomme Strand, hvor hendes Hjerte tidt
paa Længselsvinger steg at møde mit!

Forraad mig, hvor hun nu er skjult — det veed I!
Se, Blikket kredser lig en hungrig Høg,
der speider, hvor den er blandt Siv og Bøg,
den Rede, som han dristig vil slaa ned i.
Rundt om der ligger Fangesaxe spændt, —
Ingen veed Dagens Navn, før den er endt.

2.

MØDET.

Den lave Gaard er Skoven nær,
og Fjorden speiler dens Længe.
Omkring den spredes forblæste Træ'r
i et stenet Ukrudts-Vænge.

Jeg kjender de Træer og Stenene med,
ja indtil Tuer og Buske.
Timevis gav de mig Skjulested,
jeg skal dem vel Tjenesten huske.

I Vand mit speidende Øie løb,
en Raslen gjorde mig bange;
paa Hænder og Fødder frem jeg krøb
ad Grøfternes Løbegange.

Men underlig livløs Gaarden laa,
livløs og tavs som en Fælde;
det stænkede med Blæst fra Skyer graa,
og Dagen tog til at hælde.

Tørt var mit Svælg, og Panden hed,
mine Tanker sig forvirred,
lig Myg, der — skjøndt de en Vinge sved —
i Lyset kredsende svirred.

Naar Vintren strænges ved Jævnøgnsstid,
og Fjerkræ lister i Stalde,
da glemmer Ræven sin snedige Flid
og de krogede Smutstier alle.

Den skjætter ei om, sit slunkne Skind
ved høilys Dag at hytte;
den lunter lige i Gaarden ind,
tages eller tager sit Bytte.

Stod jeg nu tæt ved Porten alt,
betænkende hvad jeg dristed;
da Blikket paa et Vindue faldt,
som jeg forbi var listet.

Jeg gik tilbage og kigged ind
ad en Flue-mylrende Rude;
dér sad hun og skrev med Haand under Kind.
Se op! din Ven er herude.

Hun saae — foer sammen angst og glad
og lagde Fingren paa Munden,
greb hurtig det beskrevne Blad
og var i et Nu forsvunden.

UNDERVEIS.

I Kløften skygger Bøgeløv,
der sprudler en Bæk blandt Stene.
Ei, hvor vi drak med tørstig Mund
dens Vand det kilde-rene.

Vi drak af een og samme Skaal,
og Skaalen sønderbrød jeg;
dens bedste Halvdel, vaad endnu,
til Gave hende bød jeg.

Vi drak af een og samme Skaal,
den Skaal var begge mine Hænder;
saa løb tilskovs vi Haand i Haand
en Vei som Ingen kjender.

BREVET.

Et maa du sige mig, du Kjære!
Brevet du før saa ivrig skrev,
ser jeg dig end i Haanden bære, —
siig mig, hvad er det for et Brev?

„Brevet, som aldrig færdigt bliver,
var til en utaalmodig Ven.
Se, hvor i Stykker jeg det river!
Sommerfugle — far hen, far hen!“

Ja, lad dem hvirvle, stige og dale!
Intet fløi bort, som ei jeg veed:
Linierne vel om Venskab tale, —
mellem dem tier Kjærlighed.

EN FUGL SYNGER.

Der synger en Fugl i Skoven, fjernt,
et Steds i den høieste Krone;
en gammel Sang den kvidrer paa,
Gud veed, hvo der fandt dens Tone!
„Maatte jeg En med de Allervæneste fange!“

Veninde, hvi er det Læbepar
saa blegt tilsammen presset?
du tier og svarer kun med Suk,
og Blikket slæber i Græsset.

Derfor synger den Smaafugl,
 for den er frank og fri;
 og derfor tier min Elskte,
 for Buret sidder hun i.

Derfor synger den liden Smaafugl,
 dens Elskov Alle maa kjende;
 og derfor tier min Hjærtenskjær,
 at hendes maa skjult forbrænde.

Den frieste Fugl kan komme i Bur
 — Fuglefængere er listige! —
 Det stærkeste Bur kan sprænges en Dag
 — Lykken hjælper den Dristige! —

Der synger en Fugl sin gamle Sang
 et Steds i den dunkle Skov;
 Tonen haver jeg lært den af
 og ændret efter Behov:
 „Maatte jeg fri den allervæneste Fange!“

6.

KYSSET.

Stranden var øde;
bag os Skoven,
foran os Fjord og aaben Sø;
Krusede, bløde
Sky'r foroven,
under os nylig meiet Hø.
Ordene tav, Smil tog til Orde,
Smilet fortalte sig, Sukket bad;
ak, om jeg turde!
nikked du ja, hvis jeg spurgte ad?

Aftenlig-gylden
 Solen kigged
 frem under Skyens Purpur-Søm.
 Den havde Skylden!
 Øieblikket
 favned os lyst som en himmelsk Drøm.
 Drømmende hørte jeg min Stemme
 stamme og gaa i Staa med eet;
 vil du beskjæmme
 Spørgeren med et Blik, et vredt?

Da — som i Drømme
 jeg det skued —
 hæved du dig med sælsomt Blik;
 Smilet din ømme
 Læbe bued, —
 vidste jeg ret, hvad for sig gik?
 Blev om min Hals to Arme krydset,
 nærmed sig, aabnet halvt, din Mund? —
 Kysset! Kysset!
 o, det var Livets Fødsels-Stund!

Himlen og Jorden,
Sky'r og Vange
smelted i Rosenflammer tændt;
ud gjennem Fjorden
stod en Spange
gylden til Saliges Øer spændt.
Og ved dit Knæ, paa Høets Matter,
laa der en Svend og skjalv og lo —
lo — og hans Latter
lød som en Guds, saa almagts-fro.

7.

UVEIR.

Jeg stod med Armen om dit Liv
ved Skovens gamle Stente.
Over Fjorden hang det stærke Veir,
et Zigzag-Lyn os blændte.

Gud give, Lynet hist slog ned
i Gaarden, som du boer,
og grov dit hele Hjem med eet
ti Klafter dybt i Jord!

Gud give, Lynet nu slog ned
under Bøgen, som vi staar,
og flammed vore Sjæle bort,
hvor ildfuldt Uveir gaar! —

Men vi maa skilles! — Hav god Nat! — —
Jeg stod ved Skovens Stente;
det tordned, mens hun hjemad løb
og vinkende sig vendte.

8.

NATTETANKER.

I.

Længst jeg var for din at agte
og beseglet blev det nys;
helliget min Læbe smagte
som en Hostie dit Kys.

Ei som Livets Vaarbruds-Dage
skjænker unge Læber det, —
let at give, let at tage,
ak! men og at glemme let.

Som en Sjæl, der hungrer efter
Naaden fra Guds Alterbord
med de himmelsendte Kræfter, —
saadan jeg din Gunst erfoer.

Og du selv var som en Anden,
stod forklaret i mit Syn;
Solskinsglorie laa om Panden,
Vemods-Skyen om dit Bryn.

Tillidsfuldt din Hals sig bøied,
Blu og Lyst i Smilet stred,
men en Villie var i Øiet,
og i Kysset var en Ed.

Vore Sjæle sammensvorne
blev mod Verdens kolde Tro;
flet vor Bryllupskrans af Torne,
hvis ei Myrther for os gro.

Det er nok, — om end vi hige
videre med fromt Begjær —
nok at Hjertet fandt sin Lige,
som kun faa det finder her.

Om vi sammen Lykken prøver, —
om vi skilte sygne hen: —
hvad en Time gav os, røver
ingen Evighed igjen.

II.

Har jeg syndet ved vort Møde,
kom der Feiltrin paa min Vei, —
lad mit hele Liv mig bøde,
— men fortryde kan jeg ei.

Tordenluften tung og lummer
holder Uros-Blod i Kog,
jager Drøm og kyser Slummer
fra mit trætte Øielaag.

Glimtvis ser jeg end dernede
Skoven og den stille Bugt,
revne ud af Mørkets Rede
som et Rov i Lynets Flugt.

Som et Rov fra Tidens Øde,
plukket mellem Sø og Lund,
var det ene, salig-søde
Kys, jeg trykket paa hans Mund.

Ene? hvorfor ei besvaret
hurtig af min Hjertensven?
Underligt og uopklaret
piner mig det Spørgsmaal end.

Mon vel Noget i min Mine,
i mit Blik var ham imod?
noget Hefligt, som hans fine
Adelstanke misforstod?

Nei, o nei! jeg ser ham atter,
som han skjælvende sank ned,
jublende med sælsom Latter,
medens Graad paa Kinden gled.

Fast det var, som blev han fældet
af mit stakkels Kys, som om
Alt han glemte, overvældet
af sin Elskovs Eiendom.

Tør jeg det som Varsel tage,
at hans Gjengjælds-Kys blev gjemt,
til i lykkelige Dage
Savnets Bitterhed er glemt?

O, jeg føler først tilfulde
nu, hvor helt min Sjæl blev hans.
Ak, men hvilken Samklang skulde
løse Livets Dissonans?

Nydt jeg har, hvad ei jeg turde,
Angren følger mig paa Vei;
men hvis ugjort den det gjorde, —
aldrig, aldrig angred jeg!

9.

VALRAVN.

Ravnen han flyver om Aften,
om Dagen han ikke maa;
den skal have de onde Lykke,
de gode kan ikke faa.
Men Ravnen flyver om Aften.

Valravns-Visen.

Min Sjæl ei stiger lærke-let,
den savner Ørnekraften, —
den er den vilde Valrav,
der flyver kun om Aften.

Henover Fjord fra Ø til Ø
den sine Vinger spredte:
Havmanden hulked mellem Sten
og kaldte paa Agnete.

Den Sommernat i Uveirs-Sky'r
med Maanehornet stanger: —
Enhjørningen, det ædle Dyr,
som onde Vætter fanger.

Fjernt larmer bort den vilde Jagt,
hvor Skovens Kroner nikke,
paa Mosen flagre Elverslør
om ildflue-lyse Blikke.

Og Høiene, paa Piller reist
over Trolde's Gildelag,
ser ud som laa Sanct Hansorme
under Paddehatte-Tag.

Ved Kirken spille Dødninger
med Hoveder blandt Grave;
paa Kongeveien høres
den halte Helhest trave.

Jeg daler, hvor ved Fjorden
den Gaard er Skoven nær,
og sætter mig til Ro i et
af de forblæste Træ'r.

Lysvaagen der hun sidder
ved en dugg-anløben Rude,
og det forgrædte Øje ser
den mørke Gjæst derude.

„Hil sidde du vilden Valravn,
og du er mig huld og tro.
Mit halve Liv jeg gav dertil,
du fanged Lykken i Klo!

„Havde jeg end min Fjederham
fra mine unge Dage,
og var jeg en Svanejomfru end,
vi skulde den sammen jage.

„Havde jeg end min Svaneham,
de hvide Vinger fra før,
jeg foer alt ved din Side
baade i Syd og i Nør.

„Fortabt er Lykke, forlagt er Ham
og hængt paa Fruer-Lofte,
den er saa slidt, den er saa grim
som en Kulsvierdreng hans Kofte.

„Knækked er Ben og Ribber smaa,
stækked' er alle dens Fjedre;
lad af fra mig du vilde Ravn!
det baader os begge bedre.

„Flyv ene om, flyv vide om,
det baader os begge bedst.
Men, naar jeg døer af Sorg, saa kom
og vær ved Graven Gjæst!“

Saa saare randt hende Graad paa Kind,
hun sine Hænder vred.
Som Ulve høl den stride Vind,
sort strømmed Regnen ned.

10.

VIKING.

Jeg vilde, jeg var en Viking
med Dragedæk under Saal.
Vel veed jeg, hvor jeg landed
og banked paa med Staal.

Hvor skjønt, sin Viv at vinde
i Kamp, Mand imod Mand,
over Liget af sin Fjende
og gennem Bures Brand!

Thi brænder Elskov Brystet,
og suger Savn mit Blod, —
saa nager Nag min Lever
og hidser Had mit Mod.

Og var saa gram mig Nornen,
jeg fandt dig kold og død,
end kunde jeg riste Blod-Ørn
i den Forhadtes Kjød. — —

Jeg vilde, jeg var en Viking!
hans vilde Tid mig giv!
Hans Villie, Mod og Grumhed
gav mig mit eget Liv.

VED KJÆMPEHØIEN.

I.

Sangen om Kong Snie. —

En Kjæmpehøi ved Fjorden med Stensætning staar,
dens Grønsvær bispiser de uselige Faar;
der gravsattes for evig den Tid, da Sværd mod Sværd
i blodig Kamp blev krydset for Kvinders Dyd og Værd.

Det var mens Longobarder monne Sjelund bebo
og pløied Sundets Bølger, ei Sletterne om Po,
ei havde smagt Oliven og Rugbrød sig skar, —
Kong Snie, hin unge, Danmarks Krone bar.

Af Skabning var han deilig, dertil uforsagt,
 Gulland og Skaane havde sit Sværd han underlagt;
 dog sygned Heltens Hjerte baade ved Dag og Nat,
 til Sverigs fagre Dronning var hans Godvillie sat.

En fuld-tro Sinde det Ærinde han gav
 hemmeligt Bud at bringe. Med Pose og med Stav
 i paltuge Klæder han tiggede sig frem,
 til Opsal han naaede, Dronning Syred hendes Hjem.

Og som han dør ved Porten veimødig sad,
 det hændtes, at Dronningen fulgtes just til Bad;
 den gavmilde Frue nægted hannem ei
 en Almisse; han hviskede: „Kong Snie elsker dig.“

Den høibaarne Dronning en Mine ej fortrak;
 men da hun kom tilbage og gik i skjæmtsom Snak
 med Ternerne, den Stodder hendes Svar vel erfoer: —
 „Jeg elsker den, mig elsker“, faldt Dronning Syreds Ord.

Morgendagen derefter, Fru Syred gik i Bad,
 atter den gamle Tigger ved Borgleddet sad; —
 han fremstrakte Haanden, og Gaven var bered,
 da mumled han i Skjægget: — „Elskov vil vide Sted.“

Den ædelige Dronning tavs og stolt gik bort;
 men da hun kom fra Badet — det vared ganske kort —
 han hørte hende sige til en af sine Mø'r: —
 „Ved Jævn døgnstid jeg tænker, vi er i Bøckerør.“ —

Ved Vinterjævn døgnstid saa høit op mod Nør
 som udi Opsals Rige det gamle Bøckerør
 at gaa i Bad om Aften, tilmed ved aaben Strand —
 man saae vel nuomstunder hverken Viv eller Mand.

Men Sælsyn er Meget, som i hin Tid var Skik: —
 Dronningen sagde dristig, hun ud at bade gik;
 helt hastelig hun traadte paa Grønsværets Græs; —
 da laa den danske Konge hans Drage under Næs.

Bredt spillede den sin Vinge, saa snart hun var ombord,
 Dankongen den høie selver stod ved Ror,
 men i Søguttens Hænder blev Styre-Aaren lagt,
 da i rum Sø han havde ført sin kostelige Fragt.

Snart plasked i dens Kjølvand Opsals Drage-Kuld,
 dens Jærnskjæl glimted i Morgengryets Guld;
 saa kjæmped de om hende syv samfulde Aar,
 da fik den Drot af Svea tilsidst sit Banesaar. —

Naar sorgfuld du vandrer ved Kjæmpehøien her,
 og dens Stensætning gløder i Solbjærgnings-Skjær,
 dens Gravrøst dig melder: — saa hentede man dengang
 sin Viv fra Fjendehuse. — Det er Kong Snies Sang.

II.

Gravsat er Kjæmpetiden med Sværdets aabne Dyst:
Den Kamp, der nu skal strides om dig, ublodig, tyst,
sin Valplads har kaaret dybt i dit eget Sind,
og saarfaste Skygger træde i Skranken ind.

Ei tør jeg bryde Kredsen, saa lidt jeg end er ræd,
maa ei min Villie sætte i dine Villiers Sted
og Alt, hvad jeg magter, om saa vort Liv det gjaldt,
det er at fordre Intet og glad give Alt.

Vel hedder det, at Ingen har større Kjærlighed
end den, som gjerne Døden for sine Venner led;
men jeg vil leve Livet, det kjedsomme Liv,
for dig, selv om aldrig du blive tør min Viv.

Saa frygt ei at miste, hvad du alene har,
 og forsk kun i din egen Samvittighed om Svar!
 se, Skov og Fjord har hegnet dig et Enebo her,
 som Verdens Virvar-Stemmer aldrig kommer nær.

Og Ingen tør dig raade, og Ingen kan dig spaa:
 Spørg Fiskene i Sunde, spørg de Skovfugle smaa;
 stumme ere de Fiske, i Fjorden mon gaa,
 og hvad en Fugl kan kvidre, har vi glemt at forstaa.

Der var vel de Dage, da op fra Søens Grund
 vise Havfruer stege med Sandsagn i Mund;
 der var vel de Tider, man blev af Fugle klog,
 og Trækronernes Susen var Gudens Varselsprog.

Svundne ere de Tider, Naturen synes tom,
 dens Guder flygted indad til Sjælens Helligdom;
 derfra maa en Stemme dig sige: Det du bør!
 og derfra maa den raabe den stærke Røst: du tør.

Men selv om kun den hvisker sagtelig sit Nyt,
du vil nok høre Ordet, her er saa tyst og lydt,
og Ekkoet vil gribe det under Bøgehang,
og Kilden, som vi drak af, vil laane det sin Klang.

Og mellem Siv og Stene paa Stranden, hvor vi sad,
vil Smaabølger nynne hvad Løv og Kilde kvad,
ja, den ensomme Kæmpehøi — jeg tror, den finde vil
et ældgammelt Omkvæd, som føier sig dertil.

BESLUTNING.

Som Sølv-Malm, der flyder
i Klokkeformen hen,
min Villie ind sig gyder
i din og fylder den.

Og rent skal Klokken klinge
og svæve Himlen næst, —
lad saa vor Skjæbne ringe
til Storm eller til Fest!

ET PAR.

Tag den hele Verden fra os —
giv os evig Nat til Ly —
jeg er Eros, du er Chaos,
Verden hæver sig paany.

AMORS LØVERIDT.

Elskede! tung var min Sang, dog med Lyst har jeg
sunget den.

Haardt stod os Skjæbnen imod, men vor Pagt har
betvunget den;

uvillig end

knurrende bær den vor Elskov; — vi ser ei, hvorhen.

Sikrest dog Amor var stedt, naar i Løvens dens buskede,
brungule Manke hans Barnehaand tillidsfuld ruskede,
mens paa dens Ryg
dristig han hopped og spored med Hælenes Tryk.

Sikrere da, end naar flygtig i Midsommerdagene
kurrende Duer han tøiled, i Rosenkarm agende:
Stormen saa let
kæntrer den Karm og gjør saadan et Duepar træt.

Klag derfor ikke, at Løven i Vold han har givet sig, —
det er jo saa, at ei rosenrødt aabnede Livet sig: —
Ørkenens Sand
Løven befarrer, Oaserne finder vel han.

God er den Ganger til Fart, som vel Andre
forfærdede,
tro er den vanskelig Tæmmede, huld er den
Hærdede,
Muskler til Løb
har den og Kløer til Forsvar, som ei giver Kjøb.

*

*

*

Elskede! mørk var min Sang, dog med Lyst har du
nemmet den,
Barsk var os Skjæbnen, dog har vi ved Kjærlighed
tæmmet den;
knurrer den nu,
er det af Ømhed, og snart er den kjælen som du.

REKONVALESCENT - EPISTEL.

I sit Agerum har Thespis' Kærre
staaet urørt denne Dag desværre;
ei Thamyris eller Robespierre
blev befordret mindste Fjed; — dog mærk:
uden Gavn jeg ser ei Dagen vige;
jeg har nu erlagt min ugentlige
skyldige Tribut af Hovedværk.

Snart min Hjerne er et stille Eden,
i hver Celle bredes Nerve-Freden,
og en Salme toner underneden,

hvor en musikalsk Familie bor.
Ikke til Tragediers Forfremning
passer denne blide Amoll-Stemning,
men for dig jeg fæstner den i Ord.

Husker du — —? O ja, jeg véd, du mindes
Alt, hvad mellem vore Hjerter findes,
gjemmer paa det Mindste med en Kvindes
hele indadvendte Samlersands;
og — kan hænde — naar du læser dette,
har din Tanke fundet alt det Rette
i vor store fælleds Billedkrans.

Halvt i Smerte-Døsen tabt, halvt vaagen
sad jeg gjemt hos dig i Sofakrogen,
Ingen af os talte, Lampens Kogen
hyggelig i Stuens Stilhed lød;
Lyset skar mig blændende i Øiet,
og som Skjærm du selv dig fremad bøied,
mens du Brystet mig til Pude bød.

Blødt dit Aandedrag mit Hoved vugged,
 nænsomt ømt du krysted mig og sukked,
 eller smilte trøstende; jeg lukked
 ofte Øiet for at ganske nær,
 naar jeg atter kigged op, dit søde
 Ansigt kunde smile mig imøde
 skyggeblødt med Haar i Glorieskjær.

„Sov saa,“ hvisked du, — „de er jo taaged’
 dine trætte Øine!“ — Men jeg vaaged
 for at se, hvad helst jeg saae, til Laaget
 luktes af dit Kys om Øiets Sten. —
 Da saà klart mit indre Blik en Kvinde:
 Moder, Søster, Hustru, Elskerinde —
 Alt hvad Manden søger, Alt i En!

En — mit Eneste! Skal jeg forlange
 mer af Lykken, ønske flere Gange!
 i det Meget splitte sig de Mange,

Meget er for lidet, Et er nok!
 Sol staar op og slukker Stjernevimlen,
 én Gud, én alene fyldte Himlen,
 som var øde med en Gude-Flok.

Det jeg saae. Sligt ser man klart iblinde,
 Øiet lukt af Kys. Og inderst inde
 jubled Lykken høit som ingensinde,
 midt i Smerte-Jag og Feberbrand: —
 Naar han taber, hvad gjør det den Rige?
 naar du lider, hvad har det at sige?
 lykkelige, lykkelige Mand! —

Nu idag, da jeg var syg og ene
 har jeg gjenoplevet denne Scene,
 drømt mig om og om igjen dens rene,
 attraaløse Lykke i din Favn;
 og mens Smerten hused i min Hjerne,
 indelukked Tankerne sig gjerne
 i mit Hjerte, inderst ved dit Navn! —

Som en Dueflok, der ellers jager
 flygtig spredt henover Eng og Ager,
 paa en Tordendag al Flugt forsager
 samlet i det stille Dueslag; —
 saadan mine vandrelystne Tanker
 trætte i vor Helligdom sig sanker
 paa en slig nødtvungen Hviledag.

Efterskrift.

Elskede! vor Elskov sygned længe
 syg til Døden; Livet syntes stænge
 Haabets Port for den, og saare strænge
 Dage har den i sin Sygdom kjendt.
 Dog fra Leiet stod den op og bier
 Timen, som dens Liv til Sundhed vier,
 taalmødsstærk som Rekonvalescent.

Lad da nu og da en Smerte jage
 gjennem Legmet, lad en stakket Plage
 bringe Mindet om hin Kval tilbage, —

dobbelt tryk den føler sig i Havn!
Endnu skyer den Verdens barske Vinde,
lukker i sit Inderste sig inde
med sin Længsel og sit søde Savn.

STILLE, — LAD MIG KYSSSE DIG PAA
ØIET!

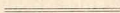
Stille, — lad mig kysse dig paa Øiet,
inden Laagets Vipper
Taareperlen slipper;
ingen Graad iaften, Skat,
og intet Suk inat!

Hold dit Hoved fromt tilbage bøiet, —
Søde! jeg vil kysse dig paa Øiet!

Hold din Nakke stille baglængs bøiet!

Laagets vaade Vipper
mod min Læbe klipper
som Vingen af en dugget Fugl,
der fanges i sit Skjul.

Flyv, flyv ud! nu har jeg kysset Øiet;
hvor det ler! se, Sorgens Fugl er fløiet!

RINGEN SOM RAMME.

Jeg vandred ene mellem Ranker
fjernt i det skønne Donauland,
og kyssed tidt med Længselstanker
Ringbaandet om min Gyldenbrand.

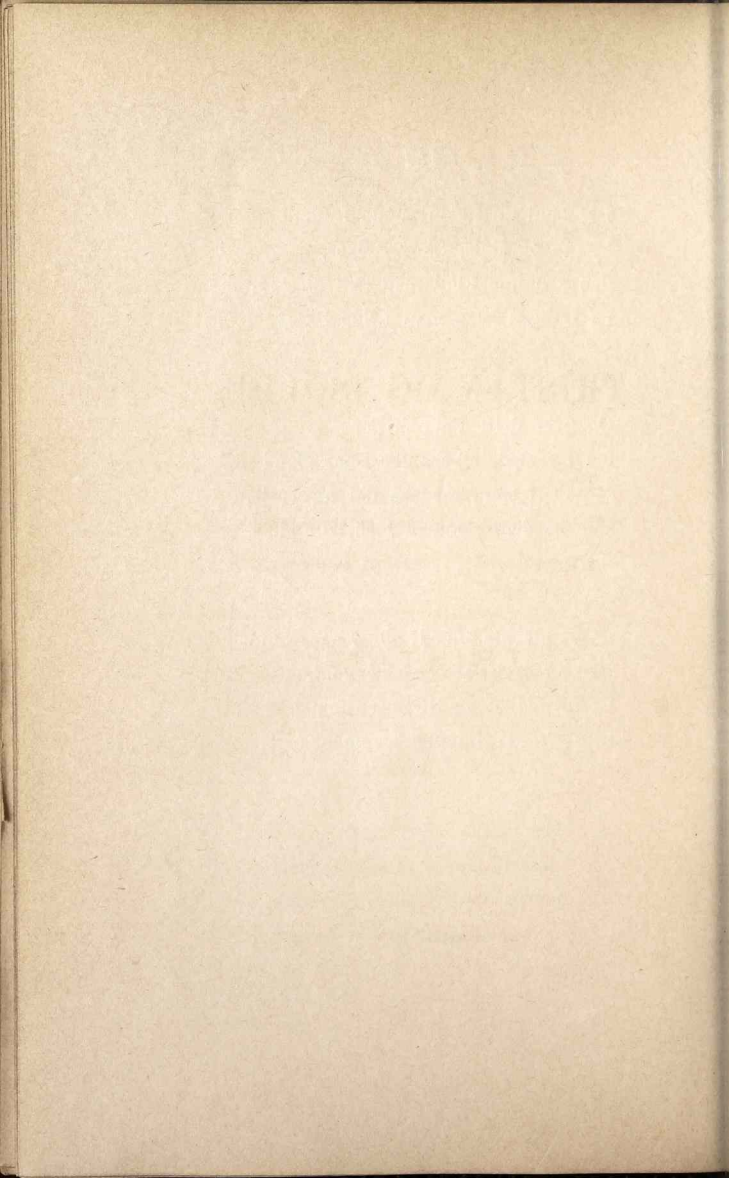
— Ak, om du til min Arm dig lænte!
Se denne Egn, hvor underfuld!
Et Maleri, der vel fortjente
at fattes i det pure Guld!

Den dyre Ring med Tryllenavnet,
jeg strøg forsigtig af min Haand,
og mens jeg dobbelt følte Savnet,
jeg kigged i dens Cirkelbaand.

Dér stod nu i den runde Ramme
Bjerger og Dale, Skove, Byer,
den krumme Flod med Seil og Pramme
og Luftens Blaa med hvide Skyer.

Og over dette Farvemyller
der straaled ind fra Kredsens Rand
et Skjær, som, medens det forgylder,
smelter dem sammen i sin Brand.

— Fuldendte Billed! Jord og Himmel,
i Skjær af Elskovs Gyldenpant,
og hegnet af en Straalestrimmel,
som Troskabs-Løftet sammenbandt!

TRISTAN OG ISOLDE.

Forsøg paa en Oversættelse af Indledningen til

GOTTFRIED v. STRASSBURGS

poetiske Roman

TRISTAN.

Et Sagn, der gaar os hjerte-nær,
en Sang, som vi fik sammen kjær,
o, hvor dens Duft gjør Aandedraget let!

Vel kummerlig det lykkes vil
at træffe i mit Strengespil
det fromme, gammeltyske Harpeslæt.

Ja, om jeg kunde, som jeg vilde gjerne!
Dog Mester Gottfried har fuldtop af Kjerne;
af Melodi der bliver nok igjen
— det trøster mig — hvor meget Klangfarven mister end.

Et Værk jeg tog mig for at skrive,
som jeg vil Verden overgive,
dens ædle Hjerter til Behag: —
Hjerter, efter mit Hjertelag,
en Verden, skjøn for mine Blikke: —
„Alverden“ mener jeg just ikke,
om den jeg hørte mangesinde
den var af alskjønns Sorg en Fjende
og Lys i Lys vil have malet, —
den glæde sig — og Gud befalet!

For slig en Verden, saadant Liv,
min Sang blev ringe Tidsfordriv: —

dens Liv og mit gaa hver sin Vei.
 En anden Verden mener jeg,
 der monne i sit Hjerte bære
 sin elskte Sorg, sin Kval den kjære,
 sin Hjertenslyst, sin Elskovs-Nød,
 sit søde Liv, sin bitre Død,
 sin søde Død, sit bedske Levned, —
 sligt Liv jeg vel at leve evned,
 den Verden vil som Verdensborger
 jeg tjene tro i Lykke og Sorger.
 Jeg var jo indtil nu hos den
 og leved dør de Dage hen,
 der for de trange Tider gav
 mig Tærepeng og Støttstav.
 Den Verden vil jeg overgive
 det Værk, jeg nu med Flid vil skrive,
 at det med Elskovs-Tone
 til Hælvten kunde sone,
 hvad den til Hjerte gaar,
 og lindre Sjælens Saar.
 Thi har man Sindets Tarv for Øie
 og skaffer det en liden Møie,

det tager Sorg fra sorgfuldt Sind
 og dysser Hjertekviden ind.
 Derom er alle Stemmer een:
 det er den Sørgende til Meen
 om ei han Virksomhed vil søge:
 hans Lediggang maa Skaden øge.
 Til Hjertesorg føi ledige Tider,
 og dobbelt bittert Hjertet lider.
 Den, der da let kan bukke under
 for Sjælesavn og Hjertevunder, —
 for ham er det det Rette
 sig bravt at sysselsætte,
 imens faar Sindet Fred
 og hviler ud derved.
 Dog mener jeg paa ingen Maade,
 at det er Elskeren til Baade
 at søge Tidsfordriv med Sager,
 som Kjærligheden ganske vrager:
 Et ædelt Elskovskvæde
 være hans Flid og Glæde,
 dermed forsøde han
 sin Tid, saa godt han kan.

Indvende Mange, kan jeg tænke,
 — og halvveis maa man Ret dem skjænke — :
 Naar Elsker-Sind sig atter
 med Elskovs-Sagn befatter,
 da voxer Savnet i det Stille.
 Den Tale jeg bekræfte vilde,
 hvis een Ting ei i Vejen stod:
 Den, der af Hjertesorg er mod,
 saa saare end hans Hu maa lide,
 den hænger stedse ved sin Kvide.
 Den inderlige Elskovs-Nød,
 der sukker i sin Attraas Glød, —
 jo mer dens Smerte stiger,
 des dybere den higer.
 Den Ve er ei for Vellyst blot,
 det Onde gjør saa hjertegodt,
 at ædle Hjerter, som det smagte,
 det siden altid eftertragte.
 Jeg veed det vissere end min Død,
 jeg kjender det af egen Nød:
 Den, som er Elskovs Fange,
 begjærer Elskovs Sange.

Hvem Elskovssange da er kjær',
 han søge ei langt, men komme her;
 han finder hos sin Sanger
 to ædle Elskovs-Fanger,
 som gladelig i Lænker var,
 saa vidtberømt et Elsker-Par,
 en Mand, en Viv — en Viv, en Mand:
 Tristan, Isot — Isot, Tristan.

Hvad jeg om deres Elskovs-Liv
 erfoer, vil jeg til Tidsfordriv
 for ædle Hjerter her berette;
 dermed de smukt sig sysselsætte.
 Smukt? ja tilvisse: godt og smukt.
 Det giver Livet Dyd og Tugt,
 bestyrker Tro, gjør Sjælen rig
 og viser Elskov elskelig.
 Thi hvor man hører Elskovssang,
 som har den rette Troskabs-Klang,
 der vil hver trofast Mand opbygges,
 og Troskab ham det Bedste tykkes.

Kjærlighed, Tro, Bestandighed
 og Alt, hvad Godt jeg at nævne veed,
 har intet Steds saa høi en Værd,
 og er saa ret i Pris, som dèr,
 hvor Hjerteglæde Toner finder,
 og Hjertegraad i Strængen rinder.
 Elskov er en saa hellig Sag,
 saa salig følger man dens Flag,
 at den, som skyer dens Lære,
 har Dyd saa lidt som Ære.

Men skjøndt den saa vor Liv forsøder, —
 hvormange Dyder end den føder —
 ak! iblandt dem, der leve nu,
 fast Ingen har til Elskov Hu!
 ve! at jeg finder kun saa Faa,
 som for en dyb og pur Attraa
 vil aabne Hjertet uden Frygt,
 og det blot af den usle Kløgt,
 at Hjertelyst med Hjerte-Ve
 de mangan Gang forbunden se.

Vil da en Ædling ei gjerne lide
 for mange Goder en stakket Kvide?
 Hvem Elskov lod for Sorger fri,
 ham gik og dens Salighed forbi;
 Sorg og Salighed — begge to
 høre de med til Elskovs Bo.
 Det har saa været, og bliver saa:
 med disse Svende to man maa
 til Elskovs Seir sig fægte
 eller uden dem forsmægte.
 De To, om hvem min Sang er lagt,
 havde de været saa forsagt, —
 ifald de havde Hjertet sparet
 og ei af Elskov Alt erfaret:
 dens Honningkys, dens Smertebrodd:
 var deres Navn og deres Lod
 jo aldrig kommen os for Øre!
 Nu, er det os ei kjært at høre
 — saa sød og frisk tillige —
 deres Tro, den inderlige,
 deres Glæde, Sorger, Lyst og Nød?
 Og om de end forlængst er død,

dog lever deres søde Navn
 og skal til Verdens Fryd og Gavn
 ret længe, ja bestandig blive
 hos os ved Sang og Sagn i Live,
 og Trofastheden styrke
 hos dem, der Troskab dyrke.
 Thi naar man læser og ret forstaar
 det Sagn, som ungdomsfrisk bestaar,
 hvor Troskab Elskoven gaar til Haand
 i Hjertelyst og Hjertevaande: —

Det er hvert ædelt Hjertes Brød,
 saaledes lever de Ædles Død;
 at læse deres Liv og Død
 er for vor Elskov et Livsens Brød.

Og hvo, som lyster ret at vide
 deres Liv og Død og Fryd og Kvide:
 han lægge Hjerte og Øre til, —
 her finder han Alt, hvad han vil.

BREGNER FRA SACHSISK SCHWEIZ.

(Hun :)

Bregner, mine grønne Bregner,
blot I ikke ganske blegner, —
men i Drømme-Længsel kun
savner eders kjøle Grund,
hvor de steile Klipper bygge
Muren op til Læ og Ly,
hvor de gamle Graener skygge,
Toppen høit i Lys mod Sky,
Rødderne om Stenens Knolde
mægtig klamred' som Polypper: —
hvor i Kildebækkens kolde
Hvirvelskum I sagte dypper

Bladets fjederfine Spids,
 og paa Mossets Pude tegner
 legende dets Skyggerids.
 Ak, nei ikke længer I,
 eders Brødre i det Fri, —
 mine stakkels, fangne Bregner!

Sygner ei, som i et Fængsel! —
 endnu dier eders Rod
 Muld, hvori fra først I stod!
 Savner dog det gamle Hjem;
 for jeg tror, at eders Længsel
 midt i Stuen midt i Staden
 drømmer end lidt Bjergskov frem:
 Naar det trækker ind fra Gaden,
 saa de store Blade vifter,
 synes jeg at Scenen skifter;
 over eders Grønt jeg aner
 klippebaarne, mørke Graner,
 Harpidxuft jeg aander ind,
 medens eders Finner kilde

kjælende og blødt min Kind;
 Droslen stemmer op sin Trille,
 mellem Sten og Straa og Mos
 pludrer Bjergets klare Kilde,
 Skoven suser tungt derhos;
 dæmpet, fjernt som Aande-Sang
 toner Webersk Waldhorn-Klang. —
 Saadan, længselfuld som I,
 bøier jeg mig over eder,
 eders Bjergskovs-Drøm bereder
 for min egen skygget Sti.
 Alle staa vi os derved: —
 Drømmevei for Drømmefjed
 allerbedst sig egner. —
 Derfor, om I trives end
 længes altid hjem igjen,
 kjære Stue-Bregner!

ALRUNE.

Naar to, der trofast sammen leved
og delte Vinterslud og dugget Vaar, —
naar dem til Del en Sorg er blevet,
som til de fælleds Hjerterødder gaar:
en Valfart veed jeg da for dem
velsignende at vandre,
et Sted som ingen andre
med Lægedom i Gjem:
og det er dèr, hvor deres Elskov først er spiret frem.

i den Skov saa søilebygget,
suste til de første ømme Ord
og om den første Rødmen skygged,
en liden magisk Urt usynlig groer.

Dens Bæger er saa himmel-klart,
 dens Blade muldjords-brune,
 en understærk Alrune
 udaf saa sær en Art:
 et trofast Par har Søndags-Blik, det finder Urten snart.

Saa giftig voxer ingen Bulme,
 en Modgift er i Urtens blege Rod;
 saa dybt kan Sindets Sot ei ulme,
 dens Saft har Helsen for det syge Blod.
 Jeg gik mig med min Hjertenskjær,
 vi havde Sorg i Sinde,
 vi monne Urten finde, —
 da gik os Intet nær.
 Nu siig, om ei den liden Væxt er vel en Valfart værd.

MELLEM DIT BRYST OG DIN KIND —.

Mellem dit Bryst og din Kind
dér sank jeg i Kjærligheds-Drømme,
vugget saa sagtelig ind,
som baaren af bølgende Strømme.
Som Aftenbrisen, saa sval og let,
paa min Pande vifted dit Aandedræt,
og langsomt standsed mit Sind,
som en Baad, der svæver ved Solesæt
mellem Sø og faldende Vind —
imellem dit Bryst og din Kind.

Mellem din Kind og dit Bryst
dér fik mine Tanker en Dvale;
fra Hjertekildernes Røst
fornam de en Eventyr-Tale:
Melodisk nynnede dit sunde Blod
lig Nymfestemmer fra Livets Flod
under Elskovslundenes Kyst;
og just som min Drøm ved Dybet stod,
jeg vaagnede af Elskov kyst —
imellem din Kind og dit Bryst.

TIZIANELLO.

Ti Arbeids-Aar, hvor glad gav jeg dem hen,
for Tizians Haand saalænge selv at røre,
som den behøved for at overføre
paa Dugen disse Træk, der kun af den

lod sig i Farveglød omsmelte end
til Kunstens evige Liv, og synliggjøre
med eet for Øjet, hvad det snevre Øre
fik mat og afbrudt hvisket af min Pen: —

Hvor skjøen du i min Kjærlighed dig speiler,
naar i dit Blik en Elskovshimmel seiler,
og i dit Smil et Stænk af Attraa gled;

stod det i Farver fast for Eftertiden,
da lagde gjerne jeg som Tizianiden
til Gravro min forvænte Pensel ned.

EN SCHUBERTSK MELODI.

Jeg gik en Aften fra Theatret — gik,
skjøndt fjernt fra denne Jord, hvor Fødder vanker;
ved Nattens Stjernevimmel var mit Blik,
og over Stjernerne var mine Tanker:
i Digtersynets lyse Kuppelrum
og Harmoniens klokke-hvalte Sphære,
hvor deres Hvælvinger hinanden skjære
og med det dobbelte Mysterium
af Skønheds-Dyb i Tanke og i Tone
omhegner Richardt Wagners Himmelthrone.
Der følte jeg vor egen Hjertevaande
og Elskøvs-Pagt, Alt hvad vi salig led
og stammed frydefuldt, forklaret aande
i Siegmunds og Sieglindes Kjærlighed,
der under Hundings skumle Bjælke-Tag
groer op til Frihedsliv i Vaarens Dag,

lig Asken, der — med Rod i Gulvets Ler —
 med Kronen over Tag mod Himlen ser.
 Stormridtet af Valkyriernes Skare
 og Heltesværdets klingende Fanfare
 sang kjækt om Kamp og baned Seirens Stier
 mod Valhals straalegyldne Harmonier.
 Jeg saa og hørte Flamme-Elementet,
 saa purt, som var fra Ætheren det hentet,
 hvisle melodisk om den stolte Kvinde,
 der blunder brynieklædt paa Bjergetinde, —
 Brynhild, hvem i vor Elskovs store Tid,
 mens Alt var Sorg, Forsagelse og Strid,
 min egen Høisang kaared til Heltinde.

Som saa jeg bares af Begeistringsrus,
 af Melodiers Aandehær omsværmet,
 levende Toner pludselig sig nærmed,
 og jeg stod stille ved et oplyst Hus;
 der flagred fra det aabne Vindue ud
 en — ak, saa velkjendt — Schubertsk Melodi.

Og skulde jeg gaa urørt den forbi
 og stænge Øret for dens milde Bud?
 Hvor sprudler den saa overmodig kjæk,
 og risler vemod-sødt, den klare Bæk,
 der driver Møllehjulet i den svale,
 grandunkle Grund, — en ægte tydsK Kastale!
 og ak! vor Elskovs Ungdom, det er Musen,
 der med et Smil om Læben, og et Suk
 i Barmens Svulmen, ser, hvor hun er smuk,
 i Vandet, som blandt Stene stille staar.
 Det er den dybe, tungsinds-skjønne Susen,
 der som med Drømmevinger om os slaar;
 det er den Lindeduft, saa sjælesund,
 — skjøndt sødme-giftig nok for Hjertero —
 der aandes i den gamle Sangerlund! —

Saaledes, naar jeg i min Himmelbo,
 hvor Elskovs-Lykkens tusind Sole tindrer,
 min dunkle Ungdoms-Kjærlighed erindrer.

TIL EROS.

Dit Bæger har jeg tømt til Bunden,
nyt fylder du det for min Tørst;
jeg satte det for Yngling-Munden,
og Olding-Læben mættes først.

Malurt og Nektar i din Drikke
til Sjælens Tarv er blandet rigt;
men Gift og Bærme er der ikke —
den løi, som sigted dig for Sligt!

Vanhellige Læber ud af Sværmen,
der drak sig selv til Dom og Straf, —
dem under Giften jeg og Bærmen!
den Gud, som de forstaa, de traf.

Og blev jeg aldrig saa bedaget,
min Dom vil være end som nu:
Af Verden ret mig kun behaged
skjøn Kunst og skjøn Natur — og du!

BEMÆRKNINGER.

Viol-Hilsen. Tankegangen vil synes kunstlet for dem, der ikke ere vant til at betragte Naturen fra et naturalistisk Synspunkt. Viol-Blomsten er et *crux zoologorum*, forsaavidt som den ikke lader sig forklare paa vanlig Vis som et Product af Qvalitets og Parringsvalg, da Planten, der formerer sig ved Rodstok, ingen Nytte kan drage af den, medens andre Blomsters Glans og Duft lokke Insekterne til sig, hvorved Befrugtningen befordres.

Blomster fra Villa Ludovisi. Juno Ludovisi, det kolossale Here-Hoved, er ved Goethes begeistrede Omtale af sin „første Kjærlighed i Rom“ blevet det berømteste af denne Samlings Mesterværker, i alt Fald det, hvis Navn er knyttet fastest til Villaen.

Reise-Indtryk. „Dur-Klangenes Treenighed —“. Naar man i Baptisteriet synger en Tone op imod Kuplen, svarer Hvælvingens Ekko med den tilhørende Treklang.

„Havnelænken“, hvormed Pisaner-Havnen spærredes, blev som Trophæ skjænket til Florenz af Genua; nu hænger den i Pisas *Campo santo*.

„Ugolinus Kval —“. Grev Ugolino havde en Tid lang Herredømmet i Pisa, men blev styrtet. Hans Hungersdød med Sønnerne og Sønnesønnerne i et tilmuret Taarn er bekjendt fra den treogtredivte Sang i Dantes „Helvede“.

Græd ei mer —! Begyndelsen af denne Strophe er rytmisk stærkt paavirket af et Digt af Keats.

Kysset. Kjendere af ældre tydsch Poesi vil i denne Strophes første Halvdel høre en rytmisk Gjenklang af Walther von der Vogelweides berømte „Under der Linden“.

Sangen om Kong Snie. Saxo, ottende Bog. Kjømpenhøiene omtales af Saxo i Forbindelse med Snies Regjering og Longobardernes Udvandring.

Reconvalescent-Epistel. Udtrykket „Amoll-Stemning“ sigter til Beethovens store Amoll-Quartet, med dens „Dankgesang eines Genesenen“.

Ringens som Ramme. Idéen tilhører Grev Auersperg (Anastasius Grün). Jeg har aldrig læst hans Digt, men en østerigsk Digter citerede det, en Dag da vi stod sammen paa et Udsigts-Punkt i Mødling-Bjergene.

Tizianello. Det fortælles om Tizians Søn, Tizianello, at han kun malede et Portrait af sin Elskede.

„Ugelines Kvad —“. Grev Ugeline havde en Tid lang
Hæderstæst i Pisa, men blev styrtet. Hans Hungered med
Senaarne og Sannecenneerne i et tilmæret Taarn er bekendt
af den freegirediste Sang i Dantes „Helvede“.

Gnød et mer —! Begyndelsen af denne Strophe er rhythmisk stærkt
pæret af et Digt af Keats.

Kyaser. Kjendere af ældre tysk Poesi vil i denne Strophes første
Hædel høre en rhythmisk Øjeblik af Walther von der Vogel-
weides berømte „Under der Linden“.

Sangen om Kong Sois. Sene stende Bog. Kjempeheiene omtales
af Sois i Forbindelse med den vikingetids Gjering og Longebardernes
Udvandring.

Reconnaissance-Epistel. „Hjertelig Stemning“ sigter til
Beethoven's store Andante med dens „Dankgesang eines
Kriegers“.

Ringens som Hamme. Ideen tilhører Grev Anersperg (Anastasis
Graf). Jeg har aldrig læst hans Digt, men en østerriksk Digter
skrev det, en Dag da vi stod sammen paa et Udsigts-Punkt
i Medling-Plæjens.

Tizianello. Det fortælles om Tizians Son, Tizianello, at han kun
malede et Portræt af sin Elskede.

